

三魂使
ツの命
トリと

หน้าที่
กับ
นาทีชีวิต

ผู้เขียน

อิงาชิโนะ เคโงะ

ผู้แปล

ณัฐรัตน์ ทุ่งบุรพา

หน้าที่กับนาทีชีวิต

使命と魂のリミット

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

دنุรัตน์ พงษ์บุรพา แปล

หน้าที่กับหน้าที่ชีวิต

1

นำสลบเสร็จเรียบร้อยแล้ว จัดทำทางให้ผู้ป่วยบนเตียงผ่าตัด และ
ฆ่าเชื้อผิวหนังบริเวณที่จะผ่าตัดแล้ว

“เริ่มเลยนะครับ รบกวนด้วย” ศัลยแพทย์โมโตมิยะ เซอิจิ เอ่ยด้วย
น้ำเสียงกังวานเช่นเคย

ฮิโระ ยูกิยืนหันหน้าเข้าหาโมโตมิยะ สบตาหักทลายแล้วแอบสูด
หายใจลึกๆ บอกตัวเองว่าไม่ต้องเครียด แน่หนอนว่าถ้ามัวคิดแต่เรื่องนั้น จะ
ไม่มีสมาธิในสิ่งที่ตัวเองควรทำ และทุกอย่างจะไร้ความหมาย

การผ่าตัดวันนี้เป็นการผ่าตัดทำทางเบี่ยงหลอดเลือดหัวใจ โดยไม่
ใช้เครื่องช่วยพุงการทำงานของหัวใจและปอด หัวใจยังเต้นปกติ ซึ่งเรียก
ว่า Off Pump CABG¹ หรือชื่อเรียกทั่วไปคือ OPCAB²

หน้าที่สำคัญของยูกิคือการเก็บหลอดเลือดแดงที่ข้อมือซ้าย ใน
กรณีนี้จะใช้หลอดเลือดแดงซึ่งเรียกว่ากราฟต์ ทำทางเบี่ยงหลอดเลือด
หัวใจ ในช่องอกก็มีหลอดเลือดแดงทำกราฟต์ได้ แต่เมื่อโมโตมิยะถามว่า
ควรใช้หลอดเลือดแดงที่ไหน ยูกิตอบว่าหลอดเลือดแดงที่ข้อมือ เพราะมี
ขนาดใหญ่ และที่สำคัญ ผู้ป่วยเป็นโรคเบาหวาน หากใช้หลอดเลือดแดง
ในช่องอก มีความเสี่ยงที่จะเกิดภาวะติดเชื้อหลังการผ่าตัด แพทย์ที่เลี้ยง
พยักหน้าให้คำตอบของเธอ

แน่อนว่ายูกิแจ้งผู้ป่วยแล้วว่า จะใช้หลอดเลือดแดงที่ข้อมือซ้าย
“วิธีนี้จะทิ้งรอยแผลเป็นไว้ มีอะไรขัดข้องไหมคะ”

¹ CABG ย่อมาจาก Coronary Artery Bypass Grafting

² OPCAB ย่อมาจาก Off-Pump Coronary Artery Bypass

ชายชราอายุเจ็ดสิบเจ็ดปีได้ยื่นคำถามของเธอแล้วยิ้มให้

“รักษามาจนปานนี้แล้ว จะมีรอยแผลเป็นเพิ่มขึ้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไรหรอก อีกอย่างทีหน้าอกก็จะมีแผลเป็นด้วยใช่ไหม”

“เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้วค่ะ” เธอตอบ

“ถ้าฉันคุณหมอเลือกวิธีที่คิดว่าดีที่สุดเถอะ ฉันเชื่อใจคุณหมอ”

ชายชราผู้นี้มีหลานสาวคนหนึ่งอายุรุ่นราวคราวเดียวกับยูกิ เขาจึงเอ็นดูหญิงสาวซึ่งเป็นแพทย์ฝึกหัดคนนี้ตั้งแต่แรกเจอ แต่จะบอกว่าเขาไม่เหมือนใครก็ได้ เพราะผู้ป่วยส่วนใหญ่เวลาเห็นหน้ายูกิแวบแรก จะทำหน้าเคลือบแคลง บางคนถึงขั้นพูดโต้ๆ ว่า อยากให้หมอผู้ชายมาตรวจ

การทำกราฟต์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ไมโตมิยะรับหน้าที่ตรึงจุดเชื่อมต่อแล้ว เชื่อมกราฟต์ เขาเป็นแพทย์ฝีมือดีและแพทย์ที่เลี้ยงอีกคนหนึ่งของยูกิ เธอจึงเข้มงวดเพื่อลอบดูเทคนิค แต่เขาทำงานเร็วมากจนมองตามไม่ทัน

ห้ามเลือด ใส่สายระบาย และเย็บกระดูกหน้าอก จากนั้นเย็บชั้นกล้ามเนื้อ เนื้อเยื่อใต้ผิวหนังและหนังกำพร้า เป็นอันว่าการผ่าตัดเสร็จสิ้นแล้ว เหยื่อออกรักแร้เยอะมากเหมือนเดิม ปวดตึงท่ายทอยเหมือนทุกครั้ง ยูกิเข้าร่วมการผ่าตัดหัวใจอย่างเต็มตัวมาได้สองสัปดาห์แล้ว แต่ยังไม่ชิน

ผู้ป่วยถูกย้ายไปห้องไอซียูเพื่อรับการดูแลหลังผ่าตัด ขั้นตอนนี้ยังอีกยาวไกล ต้องเฝ้าระวังความดันโลหิต ปัสสาวะและคลื่นไฟฟ้าหัวใจ พร้อมปรับยาและระดับการหายใจ หากผู้ป่วยมีอาการผันผวน แน่แน่นอนว่าต้องผ่าตัดซ้ำ

ขณะจ้องมองหน้าจอเครื่องวัดคลื่นไฟฟ้าหัวใจ รู้สึกตัวว่าสมาธิหลุดลอย

ไม่ได้การละ ต้องตั้งสติ

พยายามรวบรวมสมาธิ แต่รู้สึกขาที่หิวเป็นๆ หายๆ

อยู่ดีๆ เข่าอ่อนแรง ยูกิสะดุ้งเงยหน้า คงจะสัปหงกไป ไมโตมิยะยื่นมืออยู่ตรงหน้า

“คุณหนูไม่ไหวแล้วละ”

ริมฝีปากบางเผยเผยให้เห็นฟันขาว พยาบาลหลายคนชมว่าเขายิ้มมีเสน่ห์ โมโตมิยะอายุสามสิบปลายๆ แต่ยังโสด เขาชอบตีเทนนิส เป็นเหตุให้ผิวคล้ำแดดเสมอ

ยุกิสายหน้า “ฉันทไหวคะ”

“เมื่อวานก็ผ่าตัดฉุกเฉิน ไม่ค่อยได้นอนละสิ ไปพักผ่อนหน่อยเถอะ”

“ไม่เป็นไรคะ”

“แต่ผมไม่ไหวแล้ว” โมโตมิยะหุบยิ้ม สายตาแข็งกร้าว “หมอที่ใช้งานไม่ได้ไม่ใช่หมอ แค่มือคนที่พึ่งไม่ได้อยู่ในทีม ผมก็ไม่สบายใจแล้ว”

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันทไหว คุณพึ่งฉันได้เลยคะ”

“ผมขอตัดสินใจเองว่าจะพึ่งได้ไหม ผมถึงบอกให้คุณไปพัก พักจนใช้งานได้แล้วค่อยกลับมา จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง”

ยุกิขบริมฝีปาก โมโตมิยะเห็นแล้วผลิยิ้ม เธอพยักหน้าน้อยๆ

แม้รู้สึกเสียดาย แต่เขาพูดถูกจริงๆ เธอสับสนระหว่างดูแลผู้ป่วยหลังผ่าตัด จึงเถียงไม่ออก

“ฉันขอเวลาแค่ชั่วโมงเดียวคะ” เธอว่าแล้วลุกขึ้นยืน

พอออกมานอกห้องไอซียู เจอพยาบาลชื่อมาเซะ โนโซมิ เธอเป็นหญิงร่างเล็ก หน้ากลม ปกติแล้วดูเป็นคนอึดอัดดี เวลาเจอกันตรงโถงทางเดิน จะยิ้มให้ทุกครั้ง เมื่อก็ก็เช่นกัน

ยุกิชะงักได้เท่า บอกพยาบาลสาวว่า จะไปรับของที่ห้องอยู่เวร ถ้ามีเหตุฉุกเฉิน ให้มาปลุกด้วย

“คุณหมอเหนื่อยแย่เลยนะคะ ช่วงนี้มีผ่าตัดติดๆ กันเลย เมื่อก่อนมีแพทย์ฝึกหัดสามคน แต่ตอนนี้เหลือคุณหมออิมุโระอยู่คนเดียว”

มาเซะ โนโซมิอายุยี่สิบเอ็ดปี เธอก็เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อย จึงรู้สึกสนิทสนมกับยุกิ เธอคอยเป็นห่วงเป็นใย และช่วยทำงานเอกสารอย่างทำเบิกจ่าย

“แค่นี้เอง หหมดแรงอะไรกัน” ยูกิแค่นยิ้ม

เธอล้มตัวลงนอนที่ห้องอยู่เวร ทว่าไม่อาจข่มตาหลับ คงเพราะกตสันต์ตัวเองให้ต้องหลับสักงีบ แต่ไม่รู้จะคลายความกตสันต์นั้นได้อย่างไร

เมื่อปีที่แล้ว ยูกิเรียนจบคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทโตะ จากนั้นฝึกอบรมแพทย์ฝึกหัดที่มหาวิทยาลัยเดิมในแผนกอายุรกรรม แผนกศัลยกรรม และแผนกฉุกเฉิน ขณะนี้เธอประจำอยู่แผนกศัลยกรรมหัวใจและหลอดเลือด

ซึ่งเป็นเป้าหมายสุดท้ายของยูกิ

เธอไม่เคยรู้สึกว่ ในที่สุดก็มาถึงด่านสุดท้ายเสียที คิดว่าโชคดียังได้อยู่แผนกนี้ ต่อให้ฝึกอบรมแพทย์ฝึกหัดจบแล้ว ก็เชื่อว่าจะได้เป็นศัลยแพทย์หัวใจและหลอดเลือด หลังเรียนจบต้องฝึกฝนฝีมืออย่างน้อยเจ็ดปี และต้องหมั่นเข้าร่วมประชุมวิชาการ ถ้าแค่ทำงานเป็นผู้ช่วยแล้วรู้สึกว่าร่ากายยังรับไม่ไหว ก็ไม่มีทางที่ฝันจะเป็นจริง

“หนูจะเป็นหมอ เป็นหมอแล้ว หนูจะได้ช่วยเหลือคนเหมือนพ่อ”

คืนหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง ยูกิซึ่งเรียนอยู่ชั้นมัธยมสาม ประกาศต่อหน้ายูริอะผู้เป็นแม่ เธอยังจำได้แม่นว่า ตอนนั้นยูริอะทำหน้าเหวอ

เคนซุเกะ พ่อของเธอเพิ่งเสียชีวิตไม่นาน เขาเป็นโรคหลอดเลือดแดงใหญ่ที่ช่องอกโป่งพอง การผ่าตัดหลอดเลือดแดงใหญ่อันเลว เค็นซุเกะรู้ดีว่าการผ่าตัดมีความเสี่ยงและเตรียมใจไว้แล้ว

นับตั้งแต่ย้ายมาอยู่แผนกศัลยกรรมหัวใจและหลอดเลือด ยูกิได้ตรวจผู้ป่วยโรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองมาแล้วหลายราย พอเห็นว่ อีกฝ่ายเป็นโรคเดียวกับพ่อก็ปวดใจยิ่งนัก เธออยากรักษาผู้ป่วยให้หายขาดไม่ต่างจากโรคอื่นๆ แต่เวลาที่พวกเขาเข้ารับการผ่าตัด เธอจะรู้สึกกดดันมากเป็นพิเศษ

โชคดีว่ที่ผ่านมา การผ่าตัดทุกครั้งประสบความสำเร็จ เวลาเห็นครอบครัวของผู้ป่วยมีสีหน้าโล่งอก และยิ่งไปกว่านั้นผู้ป่วยอาการดีขึ้น ยูกิ

รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก

ทว่าในขณะที่เดียวกัน ความคิดบางอย่างผุดขึ้นในใจเธอ

หนูจะได้ช่วยเหลือคนเหมือนพ่อนั่นไม่ใช่เรื่องโกหก แต่เธอมีแรงจูงใจที่สำคัญมากอีกอย่างหนึ่ง และจะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด เธอปิดบังเรื่องนี้กับแพทย์พี่เลี้ยงรวมทั้งแม่บังเกิดเกล้าด้วย

ตอนที่ยูกิล้มตาคืน แวบแรกไม่รู้ตัวตัวเองอยู่ที่ไหน หลังจากนึกขึ้นได้ว่าที่นี่คือห้องอยู่เวร ก็ยังนอนใจลอยในผ้าห่มชั่วคราว แต่พอความมือไปหยิบนาฬิกาปลุกมาดูเวลา พลันเบิกตาโพล่ง หกโมงครึ่ง ตั้งใจว่าจะจับหลับ แต่มันเข้าแล้ว

ยูกิรีบติดตัวขึ้นมาล้างหน้าลวกๆ แล้วไปที่ห้องไอซียู เนื่องจากไม่มีใครมาปลูก ก็ไม่น่าจะมีเหตุการณ์ผิดปกติ แต่ยังคงใจคำพูดของโมโตมิยะ ถ้าเขาหวังพึ่งแพทย์ฝึกหัดไม่ได้ เพราะเธอพักผ่อนไม่พอจนอ่อนเพลีย ก็อาจต้องไปขอความช่วยเหลือจากหมอคนอื่น หากเป็นเช่นนั้นจริง ก็น่าขายหน้าเหลือเกิน

ทว่าโมโตมิยะไม่ได้อยู่ในห้องไอซียู ตามพยาบาลที่เผชิญอยู่ที่นั่น ก็ได้คำตอบว่าเขากลับบ้านไปราวตีสี่ แสดงว่าไม่มีอะไรผิดปกติ

“คุณหมอบอกว่าถ้ามีอะไรผิดปกติ ให้ไปปลูกคุณหนูที่ห้องอยู่เวรค่ะ” พยาบาลพูดพลางหัวเราะคิกคัก

ยูกียิ้มอายๆ พลังโล่งใจ เธอเป็นว่าโมโตมิยะคงยังหวังพึ่งเธอ อาการของผู้ป่วยที่ผ่าตัดเมื่อวานปกติดี เธอจึงไปซื้อกาแฟกระป๋องกับขนมปังหวานที่ร้านค้ามากินเป็นมื้อเช้า พลังตรวจสอบผลตรวจเลือด

หลังจากนั้น ยูกิกลับไปตักผู้ป่วยในและเดินเยี่ยมอาการป่วยตามห้อง ตอนนี้เธอดูแลผู้ป่วยอยู่แปดราย ทุกคนอายุเกินหกสิบปี เพราะคนที่หัวใจมีอาการผิดปกติ ส่วนใหญ่อายุอานามราวๆ นั้น

นากาสึเกะ โยชิเอะอายุเจ็ดสิบเก้าปี เข้าโรงพยาบาลเมื่อสามวันก่อน เธอเป็นโรคหลอดเลือดแดงใหญ่ที่ช่องท้องโป่งพอง ซึ่งขนาดเท่าไข่ไก่ แพทย์แต่ละคนวินิจฉัยแตกต่างกันไป แต่การผ่าตัดหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองที่ช่องท้องมีโอกาสสำเร็จสูง ปกติแล้วจะผ่าตัดได้ทันที

พอเห็นหน้ายูกิ นากาสึเกะ โยชิเอะกะพริบตาอย่างวิตก

“คุณหมอกำหนดวันผ่าตัดหรือยังคะ”

เธอชิงถามเรื่องนี้ก่อนประจำ คงกังวลมาก ๆ

“ตอนนี้กำลังหารือกับคุณหมอที่รับผิดชอบอยู่ค่ะ ขึ้นอยู่กับสุขภาพของคุณนากาสึเกะ”

ยูกิลองวัดอุณหภูมิร่างกาย ไข้สูงเล็กน้อย พอบอกไปแบบนั้น นากาสึเกะ โยชิเอะหน้าสลด

“เพราะตับไซ้ไหมคะ”

“เป็นไปได้อยู่ค่ะ เดี่ยวหมอขอตรวจเลือดอีกครั้ง วันนี้มีญาติมาเยี่ยมไหมคะ”

“ลูกสาวกับลูกเขยน่าจะมาค่ะ”

“งั้นถ้ามากันแล้ว ช่วยแจ้งพยาบาลด้วยนะคะ คุณหมอยามาอุจิบอกว่าอยากจะคุยหลายๆ เรื่องหลังจากนี้”

นากาสึเกะ โยชิเอะพยักหน้าเงิบๆ คงนึกหวั่นว่าคุณหมอจะคุยเรื่องอะไร ยูกิบั่นยิ้ม บอกว่าเดี๋ยวพบกันนะคะ แล้วผลจากเตียงไป

ถ้าพูดให้ถูกก็คือ เธอไม่ได้มีปัญหาที่ตับ แต่ท่อน้ำดีอักเสบ และหมอบพบหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองในขั้นตอนตรวจร่างกาย ยิ่งไปกว่านั้น เจอเซลล์มะเร็งคุกคาม ดังนั้นเธอต้องได้รับการรักษาด่วน

จะผ่าตัดอะไรก่อนระหว่างมะเร็งกับหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพอง นั่นคือปัญหาใหญ่ที่สุด ยูกิหารือกับศัลยแพทย์ที่รับผิดชอบแทบทุกวัน แต่ยังไม่ได้ข้อสรุป

หมอแจ้งสถานการณ์ให้ลูกสาวกับลูกเขยของนากาสึเกะ โยชิเอะ

ทราบแล้ว ทั้งสองถามว่าผ่าตัดสองอย่างพร้อมกันได้ไหม เข้าใจความรู้สึกที่พวกเขาอยากให้การผ่าตัดเสร็จไปเลยทีเดียว แต่ในฐานะหมอ ทำได้แค่ปฏิเสธ นากาสึกะ โยชิเอะอายุมากแล้ว แม้รับการผ่าตัดอย่างใดอย่างหนึ่ง ร่างกายก็รับภาระมาก ซึ่งทางเทคนิคแล้ว มันเป็นไปได้ที่จะผ่าตัดสองอย่างพร้อมกัน

ต้องผ่าตัดอย่างใดอย่างหนึ่งก่อน กว่าร่างกายเธอจะฟื้นตัวพร้อมรับการผ่าตัดอีกอย่างได้ ต้องใช้เวลานานพอสมควร ปัญหาอยู่ที่ว่าโรคซึ่งยังอยู่ในตัวจะเป็นอย่างไร มะเร็งลุกลาม หลอดเลือดแดงใหญ่จะยิ่งโป่งพองทั้งคู่มีขีดจำกัดเวลาเหมือนกัน

ยูกิกกลับมาสรุปรายการตรวจร่างกายของนากาสึกะ โยชิเอะที่โต๊ะทำงาน ยามาอุจิ ฮาจิเมะ แพทย์เจ้าของไข้โผล่มา เขาก็เป็นแพทย์ที่เลี้ยงของยูกิ ยามาอุจิรูปร่างท้วม ใบหน้าแดงมีเลือดฝาดดูอ่อนเยาว์ แต่แท้จริงแล้วอายุปาเข้าไปสี่สิบกว่า

“คุณหมอฮิโระ ซึ่ตาติดตามนะ”

พอยามาอุจิทัก ยูกิตกใจเอามือเช็ดตา จากนั้นจึงรู้ว่าไม่น่าเป็นไปได้ เพราะพอตื่นก็ไปล้างหน้าทันที

“เมื่อวานก็อยู่ห้องอยู่เวอร์ละสิ ถ้าไม่ได้ล้างเครื่องสำอาง เดี่ยวผิวเสียหรอก”

ยูกิจ้องหน้าเขา แต่ไม่ได้โกรธ เป็นที่รู้กันว่ายามาอุจิเป็นแพทย์ที่เลี้ยงที่ช่างเอาใจใส่ เขาน่าจะรู้กระทั่งว่ายูกิไม่แต่งหน้า

เมื่อรายงานเรื่องของนากาสึกะ โยชิเอะ เขาก็ทำหน้าเศร้า

“ผู้ป่วยอายุมากแล้ว ไม่รู้ว่ามะเร็งจะเป็นยังไง” เขารำพึง แล้วหันมามองยูกิดล่ายนิกอะไรขึ้นได้ “อ้อ ศาสตราจารย์เรียกให้เธอไปหาที่ห้อง”

“อาจารย์ชิโซโนะ...”

“ผมฟังแค่นิดเดียวเอง คงจะเรียกไปว่าอะไรสักอย่าง อย่าถือโทษโกรธกันเลยนะ” ยามาอุจียื่นฝ่ามือมาตรงหน้า

ยูกิแอบสูดหายใจลึกๆ ลุกจากเก้าอี้ ออกไปที่โถงทางเดิน มุ่งหน้าไป
ห้องศาสตราจารย์ที่อยู่ชั้นเดียวกัน เธอกำหมัดแน่นโดยไม่รู้ตัว เหนือออกมื่อ

ยูกิสูดหายใจลึกๆ อีกครั้งที่หน้าประตู แล้วเคาะประตู

“ครับ” ได้ยินเสียงนิชิโซโนะขานตอบ น้ำเสียงยังคงอบอุ่นเหมือนที่
ยูกิเคยได้ยินเมื่อสิบกว่าปีก่อน

“ฮิรุโระ แพทย์ฝึกหัดค่ะ”

เธอเอ่ย แต่ไม่มีเสียงขานตอบ นึกสงสัยได้ไม่ทันไร จู่ๆ ประตูก็เปิด
นิชิโซโนะ โยเฮยีนยิ้มลึบผมที่มีหงอกแซมไปด้านหลัง

“ขอโทษที่รบกวนเวลาทำงาน เข้ามาก่อนสิ”

“ขออนุญาตค่ะ” ยูกิว่าแล้วย่างเท้าเข้าไป นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เข้า
ห้องนี้

หน้าจอกอมพิวเตอรืบนโต๊ะเปิดอยู่ ปรากฏภาพสามมิติ และบน
กระดานที่อยู่ข้างๆ มีภาพเอกซเรย์ทรวงอกสีภาพติดเรียงกัน

“ได้ยินว่าเธอผ่าตัดติดกันสองวันเลย” นิชิโซโนะถามพลางหย่อน
ตัวนั่งเก้าอี้

“ค่ะ” ยูกิยืนตอบ

“การผ่าตัดฉุกเฉินเมื่อวานขึ้น คุณหมอยามาอุจิเป็นคนลงมีด แล้ว
มีเรื่องประทับใจบ้างไหม เธอยืนอยู่ข้างหน้าไม่ใช่หรือ”

หมายความว่าอยู่ตรงหน้าศัลยแพทย์

“บอกตามตรงว่าฉันง่วนอยู่กับการันค่ะ การห้ามเลือดใช้เวลามาก”

“อ้อ ตอนที่เลือดออกอย่างไม่คาดคิด เธอเบือนหน้าหนีแวบหนึ่ง”

ยูกินิ่งอึ้ง จำเรื่องนั้นไม่ได้ แต่พูดไม่เต็มปากว่าไม่ได้ทำแบบนั้น

“ช่วงแรกๆ มักเป็นแบบนี้แหละ แต่อย่าลืมนะ เลือดออกคือ
สัญญาณเตือนสุดท้าย ถ้าไม่ทันสังเกตว่าเลือดออกจากตรงไหน ผู้ป่วยจะ
ไม่รอด ห้ามเบือนสายตาจากจุดที่เลือดออกเด็ดขาด เข้าใจไหม”

“เข้าใจแล้วค่ะ ขอโทษนะคะ” ยูกิขอโทษ และเข้าใจแล้วว่า เรื่อง

ที่ยามาอุจิฟองคือเรื่องนี้

นิชิโซโนะเอนหลังทิ้งน้ำหนักพิงเก้าอี้ เสียงลั่นเอี้ยดอาด

“มีเรื่องจะอบรมเท่านี้แหละ ชินกับงานที่แผนกคัดลยกรรมหัวใจและ
หลอดเลือดหรือยัง”

“ทุกคนดีกับฉันมากเลยคะ ฉันมีอะไรที่ยังไม่รู้อีกเยอะ ก็เลยสร้าง
แต่ปัญหา”

นิชิโซโนะหัวเราะพรีด

“ไม่ต้องพูดจาเป็นทางการขนาดนั้นก็ได้ นั่งลงก่อนเถอะ อายายน
ค้าหัวผู้ใหญ๋”

ยูกิเห็นเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง จึงลากมาพร้อมพูดว่า ขออนุญาตนะคะ
แล้วนั่งลง วางสองมือไว้บนตัก

นิชิโซโนะเหลียวมองภาพเอกซเรย์

“คนไข้ที่นอนโรงพยาบาลตั้งแต่เมื่อวานขึ้น คิดว่ายังงั้”

“คนไข้ไอพีหรือคะ” ยูกิถาม “น่าจะเป็นโรคจริงคะ ช้ายังขนาด
ใหญ่มากด้วย”

“เส้นผ่านศูนย์กลางเจ็ดเซนติเมตร” นิชิโซโนะกล่าวเสริม “ตอน
ตรวจเจอครั้งแรกเมื่อสามเดือนก่อนแค่ห้าเซนติเมตร”

“คนไข้มีอาการบอกละหรือคะ”

“เปล่งเสียงไม่ค่อยได้ เสียงแหบนะ”

“ฟังผิดละคะ”

“อะไร”

“หลอดเลือดแดงมีฟังผิดไหมคะ”

นิชิโซโนะจ้องหน้ายูกิเขม็งก่อนส่ายหน้าช้าๆ

“ไม่รู้สิ อาจมีก็ได้ สภาพของหลอดเลือดดูจากภาพเอกซเรย์ก็รู้ แต่
ถ้าจะดูว่ามีฟังผิดตรงไหนบ้าง ต้องผ่าตัดเปิดหน้าอก นี่คือข้อมูลของคนไข้”
เขายื่นแฟ้มคนไข้ให้

“ขออนุญาตคุณะคะ” ยูกิรับแฟ้มคนไข้ไปกวาดตาดูค่าตัวเลขต่างๆ

“ความดันโลหิตสูงมากเลยนะคะ”

“ภาวะหลอดเลือดแข็งรุนแรง คงเป็นผลจากไม่ใส่ใจสุขภาพ อายุหกสิบห้าแล้ว แต่ยังไม่คิดเลิกเหล้าเลิกบุหรี่ เป็นคนกินจุ ออกกำลังกายก็แค่นั่งรถกอล์ฟไปตีกอล์ฟกับลูกค้ำ หลอดเลือดไม่มีทางรับแรงดันไหว น่าอัศจรรย์ที่ไม่ค่อยเกิดภาวะแทรกซ้อน”

“จะผ่าตัดได้เมื่อไหร่คะ”

“ขึ้นอยู่กับผลการตรวจร่างกาย อย่างเร็วก็อาทิตย์หน้า ฉันทรมานข้อเสนอนี้ นิชิตะโนะดีดตัวขึ้น “อยากจะให้เธอมาเป็นผู้ช่วยหมายเลขสอง”

“ฉันหรือคะ”

“ไม่อย่างงั้นหรือ”

“เปล่าค่ะ ฉันยินดีรับข้อเสนอนี้ จะพยายามให้เต็มที่ค่ะ” ยูกิผงกหัว นิชิตะโนะจ้องเธอเขม็งแล้วพยักหน้า ว่าแต่ เขาเปลี่ยนน้ำเสียง

“เธอติดต่อกับคุณแม่บ้างหรือเปล่า”

ยูกิทำหน้าเหวอ นึกหาคำตอบไม่ทัน เพราะไม่ได้คิดว่าเขาจะพูดถึงยูริอะแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ไม่ได้ติดต่อกันไหน” เขาถามย้ำ

“เปล่าค่ะ มีโทรคุยกันนานๆ ที...”

“งั้นหรือ” นิชิตะโนะยิ้มมุมปาก เอียงคอจ้อง “ที่ฉันได้ยินมาไม่ใช่แบบนั้นนะ”

ยูกิจ้องหน้าเขา คำพูดเมื่อก็บอกกลายๆ ว่าเขาเจอยูริอะเป็นประจำ

“แม่เอาเรื่องฉันไปฟ้องอะไรอาจารย์คะ” ยูกิถาม

นิชิตะโนะยิ้มขึ้น

“ไม่ได้ฟ้องหรอก แค่คุยกันก็รู้แล้ว คุณแม่เธอถามฉันเรื่องเธอต่างๆ นานา ถ้าเธอหมั่นโทรหา หล่อนคงไม่ทำแบบนั้นหรอก”

ยูกิก้มหน้า ภาพยูริอะกับนิชิตะโนะกำลังนั่งกินข้าวมองหน้ากันอยู่

ในร้านอาหารแห่งหนึ่งผุดขึ้นในหัว ไม่รู้ทำไมทั้งสองดูอายุน้อยกว่าตอนนี้
สิบกว่าปี

“วันนี้มีงานต้องทำหรือเปล่า” นิชิโซโนะถาม

ยูกิสงสัยว่าทำไมถามเรื่องนั้น พลางเรียบเรียงความคิด

“มีคนไข้จะออกจากโรงพยาบาล เลย์ว่าจะเขียนรายงานสรุปค่ะ
แล้วก็มีงานเอกสารหลายอย่าง”

“ไม่ได้เข้าผ่าตัดใช่ไหม”

“เฉพาะตอนนี้แหละค่ะ”

“อ้อ วันนี้ยามาอยู่จู่ๆทั้งวัน โมโตมิยะก็จะตามมาทีหลัง” นิชิโซโนะ
เงยมองเพดาน นึกหน้าใช้ความคิด ดีเลย เขาพยักหน้า “วันนี้อยู่ถึงห้า
โมงเย็นแล้วกัน หลังจากนั้นไปเตรียมตัว แล้วเจอกันที่อากาศาซากะทุมะ”

“อากาศาซากะ”

นิชิโซโนะเปิดลิ้นชักโต๊ะ หยิบนามบัตรใบหนึ่งยื่นให้ยูกิ “มาที่ร้านนี้
นะ คุณแม่เธอโทร.มาบอกฉันไว้”

บนนามบัตรพิมพ์ชื่อร้านอาหารและแผนที่

“เอ่อ ขอบคุณนะค่ะ แต่ถ้าฉันอยากเจอแม่ จะไปหาเอง ไม่เห็น
ต้องทำขนาดนี้เลย...”

“ปากบอกว่าอยากเจอ แต่ใช่ว่าจะเจอกันได้นะ” นิชิโซโนะพูด
“แพทย์ฝึกหัดไม่มีวันเสาร์วันอาทิตย์หรือหอก ต่อให้อยู่หอพัก เดินจากนี้ไปห้า
นาทีถึง ก็ไม่มีเวลากลับไป พอกลับไปแล้วก็โดนโทร.เรียกตัวด่วน ฉันเข้าใจ
เรื่องนั้นดี ตราบดที่ไม่ทำแบบนี้ เธอไม่มีทางได้ยินเสียงคุณแม่จนกว่าจะ
ฝึกงานจบหรือหอก”

“รับทราบค่ะ งั้นคืนนี้ฉันจะโทร.หาแม่”

“ฮิโมโระ” นิชิโซโนะกอดอก จ้องหน้ายูกิ “นี่คือคำสั่ง เป็นคำสั่งจาก
ศาสตราจารย์ จะเรียกว่าคำชี้แนะแพทย์ฝึกหัดก็ได้”

ยูกิหลุบตา สอดนามบัตรไว้ในอุ้งมือทั้งสอง

“ฉันจะบอกยามาอุจิกับโมโตมิยะให้”

“แต่ถ้าอาจารย์ปฏิบัติกับฉันเป็นพิเศษอยู่คนเดียว คงจะ...”

“ที่ผ่านมามีฉันกับบังคับให้แพทย์ฝึกหัดหยุดงานบ้าง ไปหาครอบครัวบ้าง ไม่ได้ปฏิบัติกับเธอเป็นพิเศษแค่คนเดียว อย่าเข้าใจผิดสิ”

ยูกิได้ยินคำพูดแทงใจดำแล้วเถียงไม่ออก ตอบเบาๆ ว่า “รับทราบค่ะ”

พอออกจากห้อง เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่ เข้าไปไม่นาน แต่เหนื่อยอ่อนเหลือเกิน

ยูกิกลับไปตักผู้ป่วย ขณะทำงานที่ทำการผ่าตัด มีคนเข้ามาตบไหล่จากด้านหลัง โมโตมิยะนั่นเอง

“เมื่อที่ศาสตราจารย์บอกผมแล้ว วันนี้คุณอยู่ถึงห้าโมงเย็นก็ได้ ห้องไอซียูคงไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

“ขอโทษค่ะ”

“คุณจะทำอะไรทำไม อาจารย์นิชิโนะเป็นคนรู้จักเรื่องการดูแลจิตใจ แพทย์ฝึกหัด ผมก็เคยได้รับความเมตตาสมัยเป็นแพทย์ฝึกหัด”

“คุณหมอโมโตมิยะค่ะ” ยูกิลังเลเล็กน้อย แต่ตัดสินใจถามสิ่งที่สงสัยมานาน “ทำไมเลือกมาอยู่มหาวิทยาลัยเทโตะค่ะ”

“ถามผมหรือ เป็นคำถามที่ตอบยากนะ บอกตามตรง ผมไม่ค่อยได้คิดถึงสิ่ง คงเป็นผลจากการเข้าใจเรื่องต่างๆ อย่างความสามารถของตัวเอง เคย ชื่อเสียงโรงพยาบาลเคย แล้วคุณล่ะ”

“ฉัน...ฉันก็เหมือนกันค่ะ”

“คุณฝันที่จะอยู่แผนกศัลยกรรมหัวใจและหลอดเลือดใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ”

“ถ้าฉันที่เลือกมหาวิทยาลัยนี้ก็ถูกต้องแล้ว เพราะจะได้เรียนรู้จากเขา”

“ศาสตราจารย์นิชิโนะหรือค่ะ”

“ใช่” โมโตมิยะพยักหน้า “แค่ได้ขโมยเทคนิคของเขา ก็มีความสุขแล้ว เขาไม่ได้มีแค่เทคนิคนะ ยังเป็นหมอมที่มีมนุษยธรรมดีเลิศด้วย”

“คุณนับถือเขาสិនะคะ”

“นับถือหรือ ก็ทำนองนั้นแหละ คุณรู้เหตุผลที่เขามาเป็นศัลยแพทย์หัวใจไหม”

“ไม่รู้ค่ะ”

“เขาเป็นโรคหัวใจตั้งแต่เกิด สมัยเด็กเคยผ่าตัดหลายครั้ง เขาเชื่อว่าตัวเองอยู่รอดมาถึงตอนนี้ได้ก็เพราะหมอ”

“จั้นหรือคะ” เธอไม่เคยรู้เรื่องนี้

“อันที่จริง ร่างกายเขาทนทำงานหนักขนาดนี้ไม่ไหว แต่ด้วยใจที่อยากตอบแทนวิชาแพทย์ จึงดูแลสุขภาพและออกกำลังกาย ทำให้เป็นศัลยแพทย์หัวใจมือหนึ่งมาได้หลายสิบปี คุณว่ายอดเยี่ยมไหมล่ะ”

ยูกิพยักหน้า แต่สับสนในใจ เธอก็รู้ว่านิจิโนะเป็นคุณหมอมือยอดเยี่ยม แต่มีแค่เรื่องเดียวที่ยังค้างคาใจ

ทำไมแพทย์มือหนึ่งขนาดนั้น

ทำไมช่วยชีวิตพ่อเธอไว้ไม่ได้ ยูกินึกสงสัย

2

ก่อนหน้านั้น ยูกิไม่เคยเห็นพ่อเธอทำหน้าที่เหมือนคนใจเสาะเลย เค็นซุเกะเป็นคนหนึ่งๆ ไม่แสดงความรู้สึก แต่สัมผัสได้ถึงความมั่นใจเจียบๆ จากริมฝีปากเหยียดตรง รู้สึกว่าอยู่ด้วยแล้วอุ่นใจและได้รับการปกป้อง

พ่อทำงานที่ได้ปกป้องคนอื่น เป็นหัวหน้ารปภ. เคยพายูกิไปที่ทำงานแค่ครั้งเดียวสมัยที่เธอเรียนชั้นประถมฯ ในห้องนั้นมีวิทยุสื่อสาร

และจอมอนิเตอร์เรียงราย พ่ออธิบายให้ฟังว่า ตนมีหน้าที่ควบคุมข้อมูลในบ้านหรืออาคารที่ทำสัญญาจ้าง เวลาพ่อสวมเครื่องแบบ จะยิ่งดูน่าไว้วางใจว่าปกติ

ก่อนมาทำงานที่บริษัทรักษาความปลอดภัย พ่อเคยเป็นตำรวจ แต่อยู่ก็จำช่วงเวลานั้นไม่ได้ ยูริอะ แม่ของเธอเล่าให้ฟังว่า พ่อเลิกเป็นตำรวจเพราะงานหนัก ทว่ายูริไม่เคยคิดว่างานที่บริษัทรักษาความปลอดภัยสบาย พ่อกลับบ้านดึก วันหยุดก็นอนกรนยันบ่าย

วันหนึ่ง ยูริกลับมาจากโรงเรียนมัธยมต้น แล้วเห็นรองเท้าพ่อวางอยู่ตรงทางเข้าบ้าน ที่ผ่านมาพ่อไม่เคยกลับบ้านเร็วสักครั้ง

บ้านของครอบครัวฮิมุโระเป็นแมนชั่นขนาด 2LDK³ พ่อกับแม่นั่งคุยอะไรกันอยู่ที่โต๊ะในห้องนั่งเล่น

“รู้สึกหงุดหงิดใจไม่ดีเลย” เค็นซุเกะนิ่วหน้า ถือถ้อยษา “เพราะแบบนี้ถึงไม่อยากตรวจสุขภาพ”

“ทำเป็นพูดเข้า ที่ผ่านมามีคุณไม่เคยไปตรวจเลย ถึงเป็นอย่างนี้เง่เล่า” ยูริอะส่งสายตาดำดำหนี

เค็นซุเกะทำหน้าเหมือนโดนจี้ใจดำก่อนจะจิบชา

“เกิดอะไรขึ้นคะ” ยูริมองหน้าพ่อกับแม่สลับกันไปมา

เค็นซุเกะไม่ตอบ ยูริอะจ้องเสียวหน้าของสามีเงิบๆ แต่ไม่นานก็หันมาหายูริ

“ไปตรวจสุขภาพวันนี้แล้วเจอความผิดปกติ”

ยูริใจหายวูบ “เอ๊ะ ผิดปกติตรงไหนคะ”

“ไม่มีอะไรหรอก” เค็นซุเกะหันหลังพูดกับลูกสาว “พ่อไม่ได้เจ็บ ไม่ได้ปวด ยังใช้ชีวิตได้ปกติ ว่ากันตรงๆ คิดเสียว่าไม่รู้ก็สิ้นเรื่อง”

“แต่หมอสั่งให้ไปตรวจอย่างละเอียดนะ” ยูริอะท้วง

“คนเป็นหมอก็กต้องพูดแบบนี้บ่อยอยู่แล้ว ตรวจเจอແທ້ๆ แต่ไม่ชี้แนะ

³ 2 ห้องนอน 1 ห้องนั่งเล่นและรับประทานอาหาร และ 1 ห้องครัว

อะไร เพราะกลัวจะต้องมารับผิดชอบที่หลังนะสิ”

“ที่ว่าตรวจเจอ หมายถึงอะไรคะ” ยูกิถาม “หรือว่า...มะเร็ง”

เค็นซุเกะเกือบล้าล็กน้ำซาว หัวเราะพร้อมกับเหลียวมา

“ไม่ใช่หรอ”

“งั้นอะไรคะ”

“โดเมียะกูริว⁴” ยูริเอะตอบ

“มันคืออะไรคะ”

ตอนนั้นยูกิไม่เข้าใจความหมายและไม่รู้ว่าคำนั้นสะกดอย่างไร
นึกออกแค่ว่าโดเมียะกุน่าจะหมายถึงหลอดเลือดแดงใหญ่

“วิหมายถึงตุ่ม” ยูริเอะช่วยอธิบาย หมายความว่าหลอดเลือดของ
เค็นซุเกะมีอาการโป่งพอง

“มีของพวกรัศมีนั้นในตัวฉันหรือเนี่ย ไม่เห็นรู้สึกเลย” เค็นซุเกะลูบอก
มีหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองอยู่ในช่องอกเขา

“พอเจ็บไหมคะ”

“ไม่เจ็บ วันนี้ก็ปกติ พ่อดูไม่เหมือนคนไม่สบายใช่ไหม”

ยูกิพยักหน้า เพราะพ่อดูปกติดี

“มาตรวจสุขภาพเอาปุนนี้ ก็ยอมเจอสิ่งผิดปกติสักอย่างอยู่แล้ว”
เค็นซุเกะยังมีท่าที่เสียใจที่ไปตรวจสุขภาพ

“โรคนั้นรักษาหายไหมคะ” ยูกิถาม

“หมอบอกว่ารักษาหายอยู่นะ” เค็นซุเกะพูดไม่เต็มปาก

“แต่อาจต้องผ่าตัด”

ยูกิได้ยินแม่พูดแล้วเบิกตาโพลง “จริงหรือคะ”

“ยังไม่รู้เลย พ่อคิดว่าน่าจะไม่เป็นไรมั้ง”

สีหน้ามั่นใจของเค็นซุเกะชวนให้ยูกิรู้สึกอุ่นใจพลันเลือนหายไป มี
เค้าความกลัวอะไรบางอย่างที่ไม่รู้จักผุดขึ้น นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นพ่อ

⁴ โดเมียะกูริว (動脈瘤) คือโรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพอง

ทำหน้าที่แบบนั้น

วันรุ่งขึ้นเคนซุเกะไปตรวจร่างกายอย่างละเอียด ยูกิรู้เรื่องนี้ ไปเรียนกลับมาก็ถามผลตรวจทันที

พ่อบอกว่า ตอนนี้อย่างไร

“มันยังไม่น่าตกใจอะไร พ่อว่าจะรอดจากการสัปดาห์ก่อน”

เคนซุเกะพูดอ้อมอ้อม

เมื่อเย็นวันนั้น เป็นอาหารญี่ปุ่นเน้นเมนูผัก กับข้าวของยูกิมีเนื้ออย่าง ส่วนเคนซุเกะกินแต่หัวแทน ที่เขาเป็นโรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพอง เพราะความดันโลหิตสูงและภาวะหลอดเลือดแข็ง

“ฉันเคยคิดว่าในพจนานุกรมของฉันไม่มีคำว่าภาวะหลอดเลือดแข็งเสียอีก ฉันกลายเป็นตาแก่ไปแล้วหรือนะ” เคนซุเกะรำพึงด้วยสีหน้าเอือมๆ คีบแต้หู้เข้าปากก่อนกินยาหลังอาหาร เป็นยาลดความดันโลหิต

ยูกิไม่เคยคิดว่าพ่อตัวเองแก่กว่าคุณพ่อของเพื่อนๆ จนกระทั่งขึ้นชั้นประถมศึกษาตอนปลาย คนที่มาดูการเรียนการสอนมักจะเป็นยูริเอะ ซึ่งแม่ไม่ได้ดูแลกว่าคุณแม่คนอื่นๆ ออกจะดูอ่อนกว่าด้วยซ้ำ เพื่อนๆ เข้ามาชมเปาะว่าคุณแม่ของยูกิจึงทั้งสาวทั้งสวยไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้ง

เธอเพิ่งจะคิดเรื่องอายุของพ่อตอนที่คุยเล่นกับเพื่อนเรื่องแต่งงาน เป็นจังหวะที่คุยกันเกี่ยวกับประเด็นสามีภรรยาอายุห่างกัน พ่อเธอบอกว่าพ่อกับแม่อายุห่างกันมากกว่าสิบห้าปี เพื่อนๆ ก็พากันตกใจ

แต่เธอไม่เคยคิดเลยว่า เรื่องนั้นจะเกี่ยวข้องกับอนาคตของตน เชื่อกันมาตลอดว่า เคนซุเกะแข็งแรง ยังหนุ่มยังแน่น และจะเป็นแบบนี้ไปอีกหลายปีจนเธอโตเป็นผู้ใหญ่

เมื่อเห็นพ่อนั่งหลังค่อมกินยา ยูกิรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าหายนะกำลังมาเยือน ตระหนักว่าอีกไม่นานพ่อจะโดนเรียกว่าชายชรา จึงอยากเลื่อนเวลาออกไปให้นานที่สุด

พ่อกับแม่ไม่ค่อยเล่าถึงการดำเนินของโรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพอง

ยูกิพอจะรู้เลาๆ ว่าทั้งสองไม่ยากให้ลูกสาวรู้ จึงเดาว่าอาการคงไม่สู้ดี

พอกับแม่พูดถึงคุณหมอนิชิโนะอยู่บ่อยๆ พอจะจับใจความได้ว่า เป็นแพทย์เจ้าของไข้ เขาน่าจะเป็นหมอที่มีประสบการณ์และมีฝีมือ ยูกิไม่เคยเจอเขา แต่มองว่าเป็นคนช่วยชีวิตพ่อ จึงไว้วางใจ

ยูกิบังเอิญเจอคุณหมอนั่น วันนั้นหลังเลิกเรียน เธออยู่ในร้านเครื่องเขียนหน้าสถานีรถไฟกับเพื่อนร่วมห้อง เพื่อนคนหนึ่งสะกิดบอกว่า นั่นคุณแม่ของยูกินี่

ฝั่งตรงข้ามร้านเครื่องเขียนเป็นร้านกาแฟ จังหวัดที่ประตูดัตช์ในมิติเปิดออก จึงมองเห็นภายในร้านโดยบังเอิญ

ยูกิข้ามถนนไปยืนอยู่หน้าร้านกาแฟ เมื่อประตูดัตช์ในมิติเปิดก็เห็น ยูริอะะจริง ๆ นั่งหันหน้ามาทางเธอ อยู่กับใครไม่รู้

ไม่ช้ายูริอะะก็เห็นเธอ หลังจากมองจนแน่ใจ ก็กวักมือให้น้อยๆ

คนที่อยู่นั่งฝั่งตรงข้ามเหลียวมา ใบหน้าน่าเกรงขาม เป็นผู้ชายท่าทางจริงจัง

เขาคือนิชิโนะ โยเฮ ยูกิเชื่อว่าเขาเป็นคนช่วยพ่อ จึงโค้งคำนับและบอกว่า “ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะ เรื่องแค่นี้สบายมาก” คุณหมอนิชิโนะตอบยิ้มเห็นฟันสวย

ยูกิไม่ได้ถามว่า ทำไมทั้งสองมาเจอกันที่นี่ เพราะไม่คิดว่าแปลกอะไร ทึกทักเองว่าคงคุยกันเรื่องอาการป่วยของพ่อ

คืนนั้นยูกิเล่าให้พ่อฟังว่าเจอนิชิโนะ แต่พ่อไม่ได้มีท่าทีตกใจ แม่คงเล่าให้ฟังแล้ว เขาเป็นคุณหมอที่หล่อมากเลยนะ พ่อพูดยิ้มๆ

วันเวลาผ่านไปไม่มีอะไรพิเศษ ยูกิแทบลืมเรื่องที่พ่อป่วยไปแล้ว ทว่าเช้าวันหนึ่ง เกิดเหตุอาเพศนิดหน่อย ขณะรับประทานอาหารเช้า

จู่ๆ เค็นซุเกะวางตะเกียบ เขามือกดใต้คางเล็กน้อย

“เป็นอะไรคะ” ยูริอะะถาม

“อ้อ...รู้สึกแน่นนิดหน่อย” เค็นซุเกะขมวดคิ้ว เอียงคอจน “หมอนัดตรวจจะมีวันนี้ แต่ไปโรงพยาบาลก่อนน่าจะดีกว่า”

“ไหวไหมคะ” ยูกิมองหน้าพอ

เค็นซุเกะยิ้ม “พอไม่ได้เป็นอะไรมาก ไม่ต้องเป็นห่วง”

แต่เขาไม่กินมือเข้าต่อ

เค็นซุเกะไม่ได้ไปทำงาน แต่ไปโรงพยาบาลแทน และนอนโรงพยาบาลวันนั้นเลย ยูริเอะกลับบ้านดึกบอกลูกสาวว่า อีกหนึ่งสัปดาห์ เค็นซุเกะจะต้องผ่าตัด

ผ่าตัดเป็นคำที่แผ่ความรู้สึกถูกคุกคามและกดดัน ยูกิไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นอย่างไร แต่แค่นี้ก็กลัวจะมีดจะกรีดเนื้อพอ ก็หายใจแทบไม่ทั่วท้องแล้ว

คืนนั้นยูกินอนไม่หลับ พอจะหาอะไรตีหมอนที่ห้องนั่งเล่น ก็เห็นแสงไฟลอดออกมา

ประตูแง้มอยู่ มองเห็นร่างของยูริเอะจากช่องว่าง เธอนั่งครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่บนโซฟา ประสานมือไว้บนตัก

แม่คงภาวนาให้การผ่าตัดปลอดภัย ยูกิดคิด

เวลาแบบนี้คงคิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้

วันรุ่งขึ้นหลังจากเค็นซุเกะนอนโรงพยาบาลเป็นวันเสาร์ พอเลิกเรียนปั๊บ ยูกิก็รีบไปที่โรงพยาบาล

เค็นซุเกะอยู่ห้องรวมหกลคน นั่งขัดสมาธิอ่านนิตยสารรายสัปดาห์อยู่บนเตียงข้างหน้าต่าง พอหันมาเห็นยูกิก็ทักทายว่า “ว่าไง” แล้วยิ้มให้

“พอสบายดีนะคะ”

“สบายดี ไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรง เป็จะแย่แล้ว”

“พอไม่ต้องนอนหรือคะ”

“เป็นผู้ป่วยก็ต้องนอนแหละ ถ้าทำอะไรไม่ระวัง แล้วมันแตกขึ้นมาจะลำบาก”

“อะไรแตกคะ” ยูกิถามด้วยความตกใจ

เค็นซุเกะชี้ที่ออก

“กระเปาะที่หลุดเล็ดโตมาก แต่ใช่ว่ามันจะแตกง่าย ๆ หรือก”

“ถ้าแตกแล้วจะเป็นยังไงคะ”

“เอ” เค็นซุเกะเอียงคอ “คงไม่ค่อยดี เลยต้องผ่าตัดไง”

อันที่จริงอย่าว่าแต่ไม่ค่อยดีเลย ผู้ป่วยที่เสียชีวิตก็มีไม่น้อย แต่เค็นซุเกะไม่กล้าพูดชัดเจน แน่نون เพราะไม่อยากให้ลูกสาวเป็นห่วง

ยูกิเห็นพ่อสบายดี จึงคลายกังวลไปได้เยอะ วันรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ก็มาเยี่ยมพ่อ พอขึ้นสัปดาห์ใหม่ เธอมาโรงพยาบาลทุกวัน แต่อาการของเค็นซุเกะแทบไม่เปลี่ยนแปลง ทุกครั้งที่เห็นหน้าลูกสาว จะบ่นไม่ขาดปากว่าเบื่อ

และแล้วมาถึงวันพฤหัสบดี ก่อนหน้าวันผ่าตัดหนึ่งวัน เค็นซุเกะพูดกับลูกสาวด้วยสีหน้าขึงขังแปลกๆ

“อ้อ ยูกิ วันข้างหน้าลูกอยากทำงานอะไร”

ยูกิเคยคุยกับแม่เรื่องจะเรียนมัธยมปลายที่ไหนดี แต่เท่าที่จำได้ นี่เป็นครั้งแรกที่พ่อถามเรื่องอนาคต

“ยังไม่วู้เลยคะ” เธอตอบตามตรง

“งั้นหรือ ค่อยๆ คิดก็ได้ เดียวก็คงเห็นลู่ทางเอง”

“จริงหรือคะ”

“ลูกจะอยู่ไปวันๆ ไม่ได้นะ ถ้าลูกตั้งใจเรียนและเห็นแก่ผู้อื่น จะเข้าใจสิ่งต่างๆ เอง มนุษย์มีหน้าที่ที่มีแต่เราเท่านั้นที่ทำได้ ใครๆ ก็เกิดมาพร้อมสิ่งนั้น พ่อคิดแบบนี้แหละ”

“เท่าจ้เลยคะ”

“ใช่ไหม ไหนๆ แล้ว ใช้ชีวิตแบบเท่าๆ กันเถอะ” เค็นซุเกะว่าแล้วหลิวตา

ยูกิไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อพูดแบบนี้ เวลาผ่านมานานหลายปีแล้ว

ก็ยังไม่เข้าใจ คงไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งอะไร ทว่าเธอยังจำบทสนทนาตอนนั้นได้แม่น

วันผ่าตัดตรงกับวันศุกร์ ยูกิไปเรียนหนังสือตามปกติ ก่อนออกจากบ้านเธอคุยกับแม่เรื่องผ่าตัด แต่ไม่ได้สนทนากันจริงจัง แม่เตรียมอาหารเข้าให้เหมือนเดิมด้วยสีหน้าปกติ

แต่พอสายๆ ยูกิชักกระวนกระวายใจ เพราะได้ยินมาว่า การผ่าตัดจะเริ่มสืบเอ็ดโมง แคนึกภาพพอนอนบนเตียงผ่าตัด เหงือกก็ออกมื่อ

ยูกิเลิกเรียนกลับมาถึงบ้านสี่โมงกว่า แม่ไม่อยู่ สิ่งไว้ว่าถ้าการผ่าตัดปลอดภัยจะโทร.มาบอก และให้หาอะไรกินเอง เพราะการผ่าตัดอาจเสร็จค่ำมืด เธอเปิดตู้เย็น มีอาหารหลายอย่างเตรียมไว้นั้น ล้วนเป็นของโปรดของเธอ

เธอรีบกินมื่อเย็นแต่หัววัน แล้วฆ่าเวลาด้วยการดูโทรทัศน์เอย อ่านนิตยสารเอย แต่ใจไม่ได้อยู่กับโทรทัศน์และนิตยสารเลย มองดูนาฬิกาตั้งหลายหน

ในที่สุดเสียงโทรศัพท์ดังตอนสี่ทุ่มเศษ แม่โทร.มา แต่ไม่ได้แจ้งข่าวว่าผ่าตัดเสร็จแล้ว

“การผ่าตัดยืดเยื้อนิดหน่อย” แม่บอก

“ทำไมยืดเยื้อละคะ น่าจะเสร็จเร็วกว่านี้นี่นา”

“มันก็ใช่...แต่แม่บอกแล้วว่า ให้รอเฉยๆ ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าเสร็จแล้วจะโทร.มาบอก”

“ก็หนูเป็นห่วงนี่ หนูจะไปโรงพยาบาลด้วย”

“ลูกมาก็ช่วยอะไรไม่ได้หรอก วางใจเถอะ ทำตามแม่บอก”

“แม่รีบโทร.มานะ”

“รู้แล้วนา”

พอวางสาย ความวิตกกังวลจุใจยูกิหนักหน่วง นึกถึงหน้าพ่อ แค่ว่าพ่ออาจมีอาการเป็นตายเท่ากัน ก็สั่นไปทั้งตัว

ยูกิไม่มีสมาธิจะคิดเรื่องอื่น ปิดโทรทัศน์แล้วนอนขดคู้บนเตียง แต่รู้สึกแน่นท้อง แล้วคลื่นไส้หลายหน

เสียงโทรทัศน์ดังขึ้นอีกครั้งตอนตีหนึ่งกว่า พอยูกิรับสาย ปรากฏว่าอีกฝ่ายไม่ใช่แม่ แต่เป็นป้า

“ยูกิ คนที่โรงพยาบาลบอกให้รีบมาที่นี่ เดียวป้าจะไปรับนะ เตรียมตัวไว้เลย”

“ผ่าตัดเสร็จแล้วหรือคะ”

“อ้อ เสร็จแล้ว...”

“ที่ว่าให้รีบมาที่นี่ หมายความว่ายังไงคะ”

“เรื่องนั้น มาถึงโรงพยาบาลก่อนแล้วเขาจะเล่าให้ฟัง”

“เดี๋ยวหนูไปโรงพยาบาลเองคะ ป้าไม่ต้องมารบกวนก็ได้”

ยูกิวางสายแล้วถลันออกจากบ้าน ขึ้นแท็กซี่ไปโรงพยาบาล ใจเต้นแรงจนเจ็บหน้าอก

เธอวิ่งพรวดเข้าโรงพยาบาล แต่ไม่รู้จะไปไหนต่อ จังหวะที่คิดว่าจะไปห้องที่พ่ออยู่เมื่อวานก่อนแล้วกัน ก็ได้ยินเสียงคนเรียกชื่อ เจ้าของเสียงคือป้า

ทันทีที่เห็นหน้าป้า ยูกิตัวสั่นเทา ป้าตาแดงก่ำ เห็นได้ชัดว่าเพิ่งร้องไห้มา

“ยูกิ...มาด้วยกันสิ”

“ป้าคะ เกิดอะไรขึ้น การผ่าตัดของพ่อมีอะไรหรือคะ”

ทว่าป้าไม่ตอบคำถาม ก้มหน้ารูลหลังยูกิให้ออกเดิน

ยูกิไม่ได้ชักใช้ต่อ กลัวจะได้ยินคำตอบที่ทำให้เสียใจหนัก ซึ่งพอจะรู้อารมณ์ แต่ไม่พร้อมเผชิญหน้า ได้แต่เดินไปเสียบๆ เริ่มมีอาการวิงเวียนศีรษะ ขาไม่มีแรง

ชั้นที่ป้าพาไป ยูกิยังไม่เคยมา สุดทางเดินทอดยาวมีห้องหนึ่งเปิดประตูค้างไว้

“เข้าไปสิ” บ้าบอก

“พ่อ...อยู่ในนั้นหรือคะ”

ยูกิถาม แต่ป่าไม่ตอบ เธอไม่ได้มองหน้าป่า เลยไม่รู้ว่ามีสีหน้า
อย่างไร แต่ที่แน่ๆ คือได้ยินเสียงสะอึกสะอื้น

เธอก้าวเดินไปห้องนั้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ ป่าไม่ได้ตามมา

ตอนใกล้ถึง ใครคนหนึ่งออกมาจากห้อง นิชิโซโนะสวมเสื้อกาวนั้
กัมหน้าอิดโรย ก้าวขาแทบไม่ออก

เขาชะงักฝีเท้าเมื่อเห็นยูกิ เบิกตาโพลง ออกสะท้อนขึ้นลงตามจังหวะ
หายใจ

คุณหมอไม่พูดอะไรสักคำ คงนึกหาคำพูดอยู่ ยูกิละลายตาจากเขา
ก้าวเดินไปที่ห้องอีกครั้ง ไม่อยากฟังสิ่งที่คุณหมอจะพูด

เมื่อเข้าไปในห้อง มองเห็นผ้าขาว

มีคนนอนอยู่บนเตียง ใบหน้าถูกคลุมด้วยผ้าขาว ข้างหน้าเตียงมี
ใครอีกคน นั่งคอดกอยู่บนเก้าอี้พับ แม่นั่นเอง

ความคิดหนึ่งแล่นเข้ามาในหัว ยูกิรำรังอะไรมากมาย แต่ไม่ได้ยิน
เสียงตัวเอง เธอโผล่ไปที่เตียง เปิดผ้าขาวด้วยมือสั่นเทา ใบหน้าพ่อสงบนิ่ง
หลับตาเหมือนคนนอนหลับ เสียงพ่อพูดว่า ใช้ชีวิตแบบเท่าๆ กันเถอะ ดัง
แว่วในหู

นี่มันเรื่องโกหก ยูกิตะโกน

เธอสูญเสียพ่อสุดที่รักไปแล้ว

3

เครื่องแบบพยาบาลสีชมพูอ่อนแขวนอยู่บนราวหน้าหน้าต่าง นั้ชัก

แล้วหรือ ตรงชายเสื้อยังเหลือรอยเปื้อนนิดหน่อยอยู่เลย ถ้าเอาแต่ใส่ใจ เรื่องเล็กน้อยขนาดนี้ คงทำงานเป็นพยาบาลไม่ได้หรอก โซจิทักทักเขาเอง

โนโซมิตั้งกระจกขนาดกระดาด A4 ไว้บนโต๊ะแล้วเริ่มแต่งหน้า วันนี้เช้าเวรตึก เวลาทำงานของเธอที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเทโตะ ถ้าเป็นเวรตึกจะเริ่มตั้งแต่เที่ยงคืนยี่สิบนาที

เธอทารองพื้นบนใบหน้ากลมแป้น พลางบ่นเรื่องที่ทำงาน ไม่พอใจเรื่องวันหยุดน้อย นอกจากลาพักร้อนไม่ได้ มักโดนขอร้องให้มาทำงานวันหยุด ได้เงินเยอะขึ้นไม่ดีหรือไง โซจินึก แต่สำหรับหญิงสาวเพิ่งอายุยี่สิบเอ็ดอย่างโนโซมิ อยากได้เวลาเที่ยวเล่นมากกว่าเงิน

โซจิสูบบุหรี่ในท่าอนนุณแขนข้างหนึ่งบนเตียง เขี่ยถ้ำบุหรี่ในจานรองถ้วยชาห่อมินตัน ซึ่งวางที่หัวนอน ตอนมาห้องนี้ครั้งแรก เขาถามโนโซมิว่ามีที่เขี่ยบุหรี่ไหม เธอคิดครู่หนึ่งก่อนยื่นจานรองนี้ให้ นับแต่นั้นมา จานรองหยุกกลายเป็นที่เขี่ยบุหรี่ส่วนตัวของโซจิ แต่โนโซมิไม่ได้ว่าอะไร บางครั้งเธอเอาไปล้างให้และนำมาวางคู่กับบุหรี่ที่ซื้อเตรียมไว้

ถ้าได้แต่งงานกับผู้หญิงคนนี้ ตนคงมีความสุข โซจิคิด แน่นอนว่าความเป็นไปได้เท่ากับศูนย์ มันจึงเป็นเพียงความคิดเพื่อฝัน

โนโซมิบอกว่า คนเราสักวันหนึ่งจะกลายเป็นผู้ป่วย เมื่อผู้ป่วยรอดตายได้ครั้งหนึ่ง ส่วนใหญ่จะเอาแต่ใจสุดๆ

เวลาโซจิมาที่นี่ มักรับบทผู้ฟังเรื่องราวของเธอ นอกนั้นก็กินอะไรด้วยกันหรือมีเซ็กส์กัน แบบนี้ก็ดีแล้ว ขึ้นเธอเรียกร้องเรื่องอื่น มีแต่จะลำบากใจ ที่ว่ารับบทผู้ฟัง ก็แค่พยักหน้าเอออออกับเธอ ส่วนใหญ่ฟังหูซ้ายทะลุหูขวา จะตั้งใจฟังเฉพาะเวลาได้ยินคำสำคัญไม่กี่คำ

จู่ๆ คำสำคัญคำหนึ่งหลุดออกมาจากปากโนโซมิ โซจิติดตัวมึง

“ซิมามาระ โซจิโร่นอนโรงพยาบาลหรือ” เขาถามโนโซมิซึ่งนั่งหันหลังสวมเสื้อสายเดี่ยว “เมื่อไหร่พูดแบบนั้นโซโหมะ”

ใบหน้าของโนโซมิซึ่งสะท้อนบนกระจกมองโซจิด้วยอาการตกใจ เธอ

ปัดมาสคาร่าเสร็จแค่ข้างเดียว

“อ้อ นอนโรงพยาบาลเมื่อวานขึ้น ตอนที่มา เขาไม่ได้ตั้งใจจะนอน
หรอก แต่พอผลตรวจออกมา เลยต้องนอนทันที”

“คราวก่อนเธอบอกว่าเขาเป็นโรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพอง
อาการรุนแรงไหม”

“อืม...”

โนโซมิง่วนอยู่กับการปัดมาสคาร่าอีกข้าง โซจิหงุดหงิดนิดหน่อย

“จะว่ายังไงดี ถ้าไม่รุนแรงคงไม่ต้องนอนโรงพยาบาลหรอกมั้ง”

โนโซมิปัดมาสคาร่าเสร็จแล้ว หันขวับมาจะพริบตาปริบๆ แล้วถาม
ว่า “เป็นไง”

“น่ารักดี นี่ ว่าแต่”

“เขาว่าขนาดเท่านี้” เธอกางนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ห่างกันประมาณ
เจ็ดเซนติเมตร “ใหญ่กว่าไข่ไก่เท่าหนึ่ง ซึ่งถือว่าค่อนข้างใหญ่มากสำหรับ
การผ่าตัด”

“เมื่อก่อนเล็กกว่านี้ใช่ไหม”

“ใช่ ใหญ่ประมาณห้าเซนติเมตร ตอนนั้นคุณหมอบอกว่าควร
นอนโรงพยาบาล แต่เจ้าตัวไม่ยอม บอกว่ายังไม่เป็นอะไร คงกลัวการ
ผ่าตัด แต่คราวนี้คงทำใจแล้ว”

“เขาจะผ่าตัดหรือ”

“ใช่ เลยนอนโรงพยาบาลไป โอ้ย เขียนคิ้วไม่สวยเลย”

โซจิลุกจากเตียง ใส่กางเกงในแล้วนั่งลงข้างโนโซมิ

“รู้วันผ่าตัดหรือยัง”

“เอ๊ะ ว่าจะอะไรนะ” โนโซมิถาม ตายังมองกระจก คงยังเป็นห่วงเรื่อง
ทรงคิ้ว

“ผ่าตัดไป ซิมาบาระ โซจิโรจะผ่าตัดเมื่อไหร่”

“เรื่องนั้นยังไม่รู้เลย ต้องตรวจร่างกายอีกตั้งหลายอย่าง” โนโซมิ

หยุดแต่งหน้า มองโซจิแล้วขมวดคิ้วที่เพ่งเขียนเสร็จ “โซจิ ทำไมไม่อยากรู้
เรื่องนั้นขนาดนั้น ไม่เห็นต้องสนใจเรื่องชิมาบาระ โซจิอะไรเลย”

โซจิทำหน้าตื่น เขาถามละเอียดเกินไปจริงๆ

“ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่อยากรู้เรื่องคนดัง”

“คนดังอะไร เขาไม่ได้เป็นดาราสักหน่อย” โนโซมิแค้นหัวเราะแล้ว
แต่งหน้าต่อ

“เธอไม่รู้อะไรเลย เรื่องที่ผู้บริหารระดับสูงมีปัญหาสุขภาพเป็น
ข้อมูลมีค่ามากนะ ผลออก อาจส่งผลกระทบต่อราคาหุ้น”

“โซจิเล่นหุ้นด้วยหรือ”

“ผมไม่ได้เล่น แต่มีคนอยากได้ข้อมูลแบบนี้เพียบเลย”

โนโซมิหยุดแต่งหน้าอีกครั้งแล้วมองเขา คราวนี้ส่งสายตาปرام

“เอาเรื่องนี้ไปเล่าให้คนอื่นฟังไม่ได้นะ ฉันเห็นว่าเป็นโซจิเลยเล่าให้
ฟัง เขาห้ามเปิดเผยข้อมูลคนไข้”

โนโซมิเป็นพยาบาลมือใหม่ ใช้น้ำเสียงจริงจังแบบนี้ก็แสดงว่า
โรงพยาบาลคงย៉ากย៉านหาเรื่องนั้น

โซจิแส้งบั้นยัมเพื่อให้เธอสบายใจ

“พูดเล่นน่า ผมไม่บอกใครหรอก แค่อยากรู้อยากเห็นเฉยๆ ผม
ไม่ได้รู้จักใครที่เล่นหุ้น”

“จริงหรือ ฉันเชื่อใจได้ใช่ไหม”

“จริงสิ เชื่อใจผมเถอะ”

โนโซมิหันไปหากระจกอีกครั้ง บ่นพึมพำว่า ลืมไปแล้วว่าแต่งหน้า
ถึงไหน

“การผ่าตัดจะสำเร็จหรือเปล่า ผมเคยอ่านเจอในหนังสือว่า มีคน
ไม่น้อยที่ผ่าตัดหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองแล้วตาย”

โนโซมิทาลิปสติก ดูสีปากแล้วเอียงคอ

“เรื่องนั้นมันนานมาแล้ว ตอนนั้นไม่ได้แย่นขนาดนั้นหรอก คุณหมอที่

โรงพยาบาลฉันฝีมือดีนะ เอ๋อ คิดว่าฉันเหมาะกับสืบทอด”

“ก็สวยดี หิม ฝีมือดีหรือ ถ้าฉันที่ขึ้นมาบาระ โซอิจิโร่มารักษาตัวที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเทโตะก็เพราะมีหมอเก่งทางด้านนี้สินะ”

“ต้องเรียกว่าฝีมือดีมากกว่าเก่งมั่ง เคยผ่าตัดเคสยากๆ สำเร็จตั้งหลายราย ฉันเองก็ไม่ค่อยรู้เรื่องหรอก เห็นว่าชื่อคุณหมอโนชิโซะโนะ”

“ผมเคยได้ยินชื่อ ถ้าเป็นคุณหมอคนนี้ ไม่เคยพลาดเลยนะ”

“คงนั่นแหละ ระดับขึ้นมาบาระ โซอิจิโร่ คุณหมอโนชิโซะโนะต้องเป็นคนรักษาอยู่แล้ว”

“ขึ้นมาบาระนอนห้องเดี่ยวละสิ”

“ใช่ นอนห้องที่ดีที่สุดของโรงพยาบาลเลยละ แคมเมื่อก่อนยังขนคอมพิวเตอร์และพรีนเตอร์เข้ามาในห้อง นอนโรงพยาบาลญี่ปุ่น ก็มีคนมาเยี่ยมไม่ขาดสาย ทางฉันหัวหมุนกันใหญ่เลย”

“โนชิมิกิดูแลขึ้นมาบาระหรือ”

“ถ้าว่างก็ต้องไปดูแล เขาชอบมองพวกฉันด้วยสายตากลัดมัน แต่ยังไม่เคยแตะเนื้อต้องตัวนะ”

“อายุหกสิบห้าแล้ว เป็นตาแก่อายุยืนชะมัด”

โซจิพูดจบ โนชิมิเซะงักมือทาลิปสติก หันมองเขาด้วยสีหน้าตกใจ

“รู้ได้ยังไงว่าเขาอายุหกสิบห้า”

“ก็เธอเคยเล่าให้ฟัง ตอนที่บอกว่าขึ้นมาบาระ โซอิจิโร่มาตรวจไง”

“ฉันเล่าเรื่องนั้นตอนไปนัดบอดโซ้ใหม่ จำแม่นจิงเลยนะ”

โซจิยกไหล่ “ผมมั่นใจเรื่องความจำของตัวเอง”

สามเดือนก่อน เพื่อนที่ทำงานชวนโซจิว่าไปนัดบอดกันใหม่ ทุกทีเขาจะปฏิเสธ แต่พอรู้ว่าสาวๆ ทำงานอะไรจึงเปลี่ยนใจ พวกเธอเป็นพยาบาลของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเทโตะ

โซจิไปนัดบอดครั้งนั้นเพราะมีจุดประสงค์อย่างหนึ่ง บรรยากาศภายในงานน่าเบื่อตามคาด แต่เขาได้สิ่งที่ตนต้องการ มีพยาบาลคนหนึ่ง

ทำงานอยู่ในแผนกศัลยกรรมหัวใจและหลอดเลือด เธอคือมาเซะ โนโซมิ

“ถ้าพูดถึงโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเทโตะ ชิมาบาระ โซอิจิโร่พี่
จะมารักษาใช่ไหม” โซจิชวนเธอคุย

โนโซมิตอบทันที

“ใช่ค่ะ รู้เรื่องนี้ด้วยหรือคะ”

“ผมอ่านข่าวออนไลน์นะ ข่าวเขียนว่าหัวใจเขาไม่สู้ดี เลยไปตรวจที่
โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเทโตะ ทำให้ไม่ได้ไปงานแถลงข่าวอะไรสักอย่าง
ผมคิดว่ามันเป็นข่าวลวง เป็นข้ออ้างเพื่อจะได้หนึ่งงานแถลงข่าว”

โนโซมิส่ายหน้า

“เขาป่วยจริงๆ ค่ะ เอ่อ อาการค่อนข้างรุนแรงด้วยซ้ำ” เธอลดเสียง
ลง กลัวพยาบาลคนอื่นที่มาด้วยกันได้ยิน อย่างไรก็ตาม เธอไม่ควรบอกราย
ละเอียดของใคร

บรรยากาศในงานเริ่มผ่อนคลาย บางคนย้ายที่นั่งไปหลายครั้งแล้ว
แต่โซจิเกาะติดโนโซมิแะ เขาไม่ได้แสดงออกนอกหน้าว่าถูกใจเธอ ใน
ขณะเดียวกันพยายามล้วงข้อมูลเกี่ยวกับชิมาบาระ โซอิจิโร่ ถามเธอจนรู้ว่า
ชิมาบาระป่วยเป็นโรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพอง ทว่าตอนนั้นเขาไม่มี
ความรู้เกี่ยวกับโรคนี้

สุดท้ายแล้วโซจิคุยกับโนโซมิคนเดียว เขาถามเบอร์โทรศัพท์มือถือ
และที่อยู่อีเมลของเธอไว้ด้วย

หากโซจิต้องการหาคนรักจริงๆ เขาคงไม่ทักโนโซมิหรอก เพื่อนเห็น
เขาขลุกอยู่กับโนโซมิ จึงถามว่า

“นาโออิชอบผู้หญิงแก้มย้วยแบบนั้นรึ หน้าอกก็แบนเตี้ยเตี้ย”

“ช่างฉันเถอะนา” โซจิหัวเราะก๊อลเปลี่ยน ดีแล้วที่โนโซมิไม่ได้เป็น
สาวเนื้อหอม ถ้าเขาต้องไปแข่งกับใคร คงยุ่งยากน่าดู

โซจิพยายามเต็มที่เพื่อดึงดูดความสนใจของโนโซมิ เขาเคยคบหา
ผู้หญิงมาบ้าง แต่ครั้งนี้เขาตั้งใจจริงและจริงจังกับโนโซมิมากกว่าผู้หญิง

ทุกคนที่ผ่านมา ทুমให้ทั้งเวลาและเงินทอง

“ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนทำให้ฉันแบบนี้เลย” โนโซมิชอบพูดคำนี้
โซจิกิคิดว่าเธอไม่ได้โกหก ตอนที่เจอกัน เธอแต่งตัวปอนๆ แต่งหน้าก็ไม่เก่ง
ที่ว่าเธอร่วนกับการเรียนพยาบาลจนไม่มีเวลาเที่ยวเล่นคงเป็นเรื่องจริง

มีเสียงแรงที่พยายาม สองสัปดาห์หลังจากเจอกันครั้งแรก โซจิเข้า
ออกอะพาร์ตเมนต์ของโนโซมิแถวย่านเซ็นจูได้สบาย

โซจิค่อยๆ รู้ลึกเรื่องภายในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเทโตะจากการ
คบหาโนโซมิ ตัวเขาเองก็หาข้อมูลเกี่ยวกับโรคหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพอง
และศึกษาวิธีการรักษาด้วย ส่งผลให้แผนการหนึ่งผุดขึ้นในหัว ที่แรกเขาคิดว่า
มันคือเรื่องฝันเฟื่องเป็นไปไม่ได้ แต่แล้วก็ค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา
ตอนนี้ได้เวลาต้องลงมือ

ปัญหาคือจังหวะ โอกาสมีแค่ครั้งเดียว จะปล่อยให้หลุดมือไม่ได้
เด็ดขาด

แต่เรื่องที่ซึมาบาระ โซจิเริ่เข้าโรงพยาบาลกะทันหันจะทำหุทวน
ลมไม่ได้ เพราะไม่ได้อยู่ในแผน

ต้องลงมือเดี๋ยวนี้เลย เขาร้อนรน

“เฮ้อ โนโซมิ” เขาพูดน้ำเสียงสบายๆ

“มีอะไรหรือ”

หญิงสาวทำหน้าสงสัย โซจิวางมือบนไหล่เธอ

“มีเรื่องจะขอร้องหน่อย”

4

ที่อยู่บนนามบัตรเข้าใจยาก ดูอย่างไรก็เป็นย่านที่พักออาศัย ไม่ใช่

ถนนสายที่มีร้านอาหารเรียงราย ขณะเดินไปพลางสงสัยว่ามีร้านอาหาร
อยู่แถวนี้ด้วยหรือ พลันสายตาสะดุดกับทางเดินตกแต่งอย่างประณีตเกิน
กว่าจะเป็นบ้านเรือน พอมองเข้าไปข้างใน เห็นป้ายสลักชื่อร้านบนประตู
ทางเข้า บรรยากาศดูเหมือนที่ซ่อนตัว ยุกิเดว่านิชิโซะโนะกับยุริเอะคงใช้
ที่นี่เป็นสถานที่แอบนัดพบกัน

พอเปิดประตู หญิงสวมชุดสีดำโผล่มาพร้อมยิ้มให้

“กำลังรออยู่พอดีเลยคะ เดียวจะพาไปที่ห้องนะคะ” เธอพูดราวกับ
รู้จักยุกิ

หญิงชุดสุภาพพาไปห้องส่วนตัว เปิดประตูแล้วส่งเสียงเข้าไปในห้อง
ว่า “แขกมาแล้วค่ะ”

ยุกิสูดหายใจเข้าออกแล้วเข้าไปในห้อง

โต๊ะทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสตั้งอยู่กลางห้อง ยุริเอะกับนิชิโซะโนะนั่งหัน
หน้าเข้าหากัน ยุริเอะสวมเสื้อสีม่วงอ่อน สร้อยแพลทินัมบนคอเงาวับ
นิชิโซะโนะใส่ชุดสีเขียวแก่

“มาถึงแล้วหรือ ฉันเริ่มไปก่อนแล้วสินะ” นิชิโซะโนะชูแก้วทรงสูง
ของเหลวในแก้วดูเหมือนเหล้าเชอร์รี่ ตรงหน้ายุริเอะก็มีแก้วเหล้าเหมือนกัน
ขอโทษที่ให้ร้อคะ ยุกิว่าแล้วนั่งหันหน้าเข้าหายุริเอะ

“คงจะงานยุ่งสินะ แต่เห็นลูกสบายดี แม่ก็โล่งใจ” ยุริเอะพูดยิ้มๆ

“หนูสบายดีค่ะ แม่ล่ะคะ”

“อ้อ แม่สบายดี” ยุริเอะพยักหน้า

ยุกิไม่ได้เจอแม่ตั้งนาน เลยเห็นว่าแม่ผอมลงนิดหน่อย แต่ดูน้อตัว
กระชับมากกว่าซูบซีด อย่างน้อยก็ไม่ได้รู้สึกว้าแหว่ เธอกลับมองว่าหลายปี
มานี้แม่ดูสาวขึ้น ได้แต่คิดว่าชีวิตประจำวันทำให้แม่เปลี่ยนไป ตอนนี้อย่างไร
มองมุมไหน แม่ก็เหมือนผู้หญิงทำงานเก่ง

หญิงชุดสุทคนเมื่อก็เข้ามาถามยุกิว่าจะดื่มเหล้าก่อนอาหารไหม
ยุกิปฏิเสธ

“นานๆ เจอกันที น้าจะดื่มสักแก้วนะ” นิชิโซโนะเนะ

ยูกิสายหน้าไม่สบตาเขา

“ฉันอาจโดนตามตัวก็ได้ค่ะ”

“คนที่จะโดนตามตัวเป็นคนแรกในคืนนี้ไม่ใช่เธอ ฉันสั่งไว้แล้ว”

“แต่ว่า...ฉันขอไม่ดื่มเหล้าดีกว่าค่ะ กลับหอแล้วอยากจะอ่านหนังสือต่อสักหน่อย”

นิชิโซโนะถอนหายใจ

“ตอนนี้เป็นเวลาสำคัญจริงๆ งั้นฉันขอดื่มคนเดียวแล้วกัน”

“คุณทั้งสองเชิญดื่มกันตามปกติเถอะค่ะ” ยูกิพูดออกไปแล้วนึกเสียใจว่าไม่สมควรพูดแบบนั้น เธอเห็นยูริเอะทำหน้าบึ้งตึง

อาหารยกมาเสิร์ฟ ออเดิร์ฟตกแต่งอย่างสวยงามเหมือนขนม เห็นแล้วไม่รู้เลยว่าทำจากวัตถุดิบอะไร หญิงชุดสูทอธิบายให้ฟัง แต่ก็ไม่ค่อยเข้าใจ ยูกิกินเข้าไปแล้วก็อร่อยดี รสชาติที่ไม่เคยสัมผัสแผ่ซ่านในปาก

เธอนึกขึ้นได้ว่ายูริเอะทำอาหารแบบนี้ให้กินเป็นประจำ ตั้งแต่เมื่อไรนะ สมัยที่แม่ทำอาหารเดิมๆ ให้เธอกิน คงออกมากินอาหารพิเศษนอกบ้านกับนิชิโซโนะแล้ว

เค็นซุเกะชอบอาหารปรุงรสจัด โดยเฉพาะของโปรดอย่างเนื้อตุ๋นมันฝรั่งที่เคียวจนเป็นสีน้ำตาล ยูกิจำได้ว่าพ่อกินเนื้อตุ๋นมันฝรั่งแก้มเปียร์พร้อมกับดูถ่ายทอดสดกีฬาตอนกลางคืน พ่อคืออาหารตรงหน้าเข้าปากเจียบๆ คงไม่รู้ว่ามีอาหารรสชาติแบบนี้ด้วย

นิชิโซโนะดำเนินการสนทนาด้วยการเล่าเรื่องงานของยูกิที่โรงพยาบาลให้ยูริเอะฟัง ส่วนยูริเอะถามแทรกว่าได้กินข้าวครบทุกมื้อไหม ทำความสะอาดห้องและซักผ้าอย่างไร ยูกิตอบตามมารยาท แม้รู้ว่าตัวเองทำตัวเป็นเด็ก แต่ก็หงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูกที่ทั้งสองมองว่า การรับประทานอาหารด้วยกันครั้งนี้มีความหมาย

เมื่อรับประทานอาหารใกล้เสร็จ นิชิโซโนะสั่งไวน์แดง ยูกิไม่ดื่มเหมือนเดิม ยูริเอะดื่มแค่แก้วเดียว หลังจากกินอาหารจานหลักเสร็จ เหล้า

ในแก้วยังพ่องไปไม่ถึงครึ่ง

หลังของหวานยกมาเสิร์ฟ นิชิโตะโนะลูกออกไป ตรงหน้าเขาไม่มีจาน
ของหวาน คงสั่งทางร้านไว้แล้ว ตอนนี้อยู่กันแค่สองแม่ลูก

“คุณหมอล่ะเรื่องของคุณให้ฟังแล้ว ลำบากแยะเลยสิ ไหวไหมลูก”

ยูริเอะถาม

“ถ้าอนุญาตให้ตั้งแต่ตอนนี้ ก็ไม่รู้ว่าพยายามมาเพื่ออะไร”

“นั่นสิเนอะ” ยูริเอะพูด

“แม่มีธุระสำคัญอะไรหรือคะ ถึงได้ขอร้องคุณหมมาให้จัดงานแบบนี้
ขึ้นมา”

ยูริเอะเบิกตาโพลง ตีมน้ำในแก้วแล้วเลียริมฝีปาก

กลางสังหรณ์แม่นยำจริงๆ ยูกิคิด ความกระวนกระวายใจผิดพรายขึ้น
มารางๆ เสียใจเล็กน้อยที่ชิงพูดก่อน

“แม่มีเรื่องจะรายงาน...ไม่สิ อยากจะปรึกษายูกิ”

“เรื่องอะไรคะ” หัวใจเต้นเร็วขึ้น แวบหนึ่งคิดว่าไม่อยากฟัง

“แม่” ยูริเอะว่าแล้วหลบตา ก่อนจะจ้องหน้ายูกิอีกครั้ง “คิดว่าถึง
เวลาที่จะเลือกอนาคตแล้ว”

“อนาคตหรือคะ”

“คือว่า...” ยูริเอะตื้มน้ำอีกครั้งแล้วพูดว่า “แม่จะแต่งงานใหม่”

ชีพจรหลังกอกหนูเต้นตุบๆ ยูกิกลืนน้ำลายเอื้อม แต่หุบกลับไม่ได้ยิน
เสียงนั้น

5

โศกจืดจางตรงข้างกำแพงโรงพยาบาล เป็นรถญี่ปุ่นมือสองที่เพิ่งซื้อ

มา เขาเคยตัดสินใจว่าจะไม่ขับรถอีก แต่พอไม่มีรถก็ไม่สะดวก ทว่าครั้งนี้
เขาไม่แต่งห้องโดยสาร ไม่พุ่มเงินกับเครื่องเสียงรถยนต์และเครื่องนำทาง
อัจฉริยะเหมือนคราวก่อน ตั้งแต่ซื้อรถมา เขาไม่เคยล้างแม้แต่ครั้งเดียว
ทุกวันนี้เขามองว่ารถเป็นเพียงยานพาหนะ

โนโซมินั่งยิ้มอยู่ข้างคนขับ

“คืนนี้ขอบคุณที่เลี้ยงนะ พาสต้าอร่อยดี”

“น่าเสียดายที่ไม่ได้ดื่มเหล้า” โซจิพูด

วันไหนที่โนโซมิเข้าเวรตึกและตรงกับวันหยุดของโซจิ ทั้งสองจะไป
กินข้าวด้วยกันก่อนโนโซมิไปทำงานที่โรงพยาบาล กลายเป็นธรรมเนียม
ปฏิบัติในช่วงนี้ไปแล้ว หลังกินข้าวเสร็จ โซจิจะขับรถมาส่งที่โรงพยาบาล

“พยาบาลเมาเหล้าก็แย่นะลิ และโซจิก็คงต้องขับรถด้วย”

“นั่นสิ” โซจิพยักหน้า แท้จริงแล้วเขาก็ไม่ได้นึกอยากดื่มเหล้า

“จัน จันไปก่อนนะ” โนโซมียื่นมือซ้ายจะเปิดประตู

โซจิกุมมือขวาเธอเบาๆ “เรื่องเมื่อกี้ล่ะ”

โนโซมิขมวดคิ้วคล้ายลำบากใจ

“ต้องเป็นคืนนี้เลยหรือ”

“แล้วเมื่อไหร่ดีล่ะ”

โนโซมิกำหน้าครุ่นคิด ขบนิ้วหัวแม่มือซ้าย เธอชอบทำทำนี้เวลา
กลุ้มใจจริงๆ แต่จะไม่แสดงกิริยาแบบนี้ในโรงพยาบาลเด็ดขาด

“ทำไมอยากเห็นของพรรคนั่นล่ะ”

“ก็อย่างที่บอกไปเมื่อกี้ ผมอยากรู้ว่าเขาใช้เครื่องมือแบบไหน
อย่างไร ถ้าไม่เห็นของจริง จะเข้าใจได้อย่างไร ถ้าผมไม่โดนย้ายไปเป็น
พนักงานพัฒนาเครื่องมือแพทย์ ก็ไม่ขอร้องเรื่องแบบนี้หรอก”

“แต่ถ้าอย่างนั้น ทำเรื่องขอสัมภาษณ์โรงพยาบาลให้ถูกต้องไม่ดีกว่าหรือ” โนโซมิออกความเห็นแบบจริงจังมาก

โซจิทำหน้าเอือมๆ

“ถ้าขอสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ ทางโรงพยาบาลก็เตรียมปิ่น
เรื่องนะสิ อาจให้ดูของที่ปกติไม่ได้ใช้ อีกอย่างการทำเรื่องของสัมภาษณ์ก็
ยุ่งยาก ต้องไปคุยกับหัวหน้า คนอื่นก็พลอยรู้เรื่องไปด้วย และเตรียมการ
ขอสัมภาษณ์เรียบร้อย คนพวกนั้นก็ขอตามไปด้วย น่าหงุดหงิดจะตาย”

“หมายความว่า คุณอยากชิงตัดหน้าคนอื่นสินะ”

“ใช่ คนเป็นวิศวกรชอบเล่นไม้ซี้” โซจิยิ้มเจ้าเล่ห์

“แต่ระหว่างผ่าตัดกับตอนนี้ เครื่องมือคงวางไม่เหมือนกัน จะเป็นไร
ไหม”

“แค่เห็นก็พอเข้าใจแล้ว ยังไงก็ฝากด้วยนะ”

“แต่ตอนนี้ถ้าจะผ่าตัดกันอยู่ เวลาเข้าเวรตึก คนเจ็บจากอุบัติเหตุ
บนท้องถนนจะถูกส่งตัวมาอยู่บ่อยๆ ถ้ามีใครใช้ห้องหนึ่งไปแล้ว ห้องที่เหลือ
จะห้ามเข้าเด็ดขาด”

“กรณีนั้นผมยอมถอย”

“อาจจะมีการผ่าตัดฉุกเฉินก็ได้...”

“ผมใช้เวลาไม่นานหรอก แค่ดูเฉยๆ” โซจิพนมมือ

โนโซมิถอนหายใจอย่างลำบากใจ

“ถ้าถูกจับได้ต้องช่วยแน่ๆ คินนี่เข้าเวรกับรุ่นพี่จู้จี้จุกจิกด้วย”

“ผมจะรีบดูแลรีบไป ถ้ามีธุระอะไร โนโซมิไม่ต้องอยู่ด้วยก็ได้ แค่
พาไปที่ห้องผ่าตัด เดี่ยวผมเข้าไปเอง”

“ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ...” โนโซมินิ่งหน้า แต่พอเหลือบมองโซจิ
ก็พึมพำอย่างเสียไม่ได้ “แค่แป็บเดียวจริงๆ นะ”

“รู้แล้วนะ ผมจะไม่ลืมพระคุณ”

“ดูของพรรคินันแล้วจะได้ประโยชน์อะไรนะ” โนโซมิเอียงคอพร้อม
กับเปิดประตูฝั่งข้างคนขับ

เธอลงจากรถ เดินมุ่งหน้าไปที่ประตูเข้าออกตอนกลางคืน แต่แล้ว
ชะงักฝีเท้าก่อนจะถึง

“รปภ.จำหน้าฉันได้ ถ้าเดินด้วยกันสองคนจะเป็นที่สงสัยย่ะ เดี่ยวฉันจะเข้าไปก่อน หลังจากนั้นหันมาที่ โซจิค่อยตามเข้าไป เมื่อเข้าไปแล้วให้ไปที่ห้องรพพบแพทย์ ฉันผลิตผ้าเสร็จแล้วจะไปหาทันที แต่อาจโดนรุ่นพี่รังตัวไว้ ถ้ารอเกินสิบนาทีแล้วฉันยังไม่มา ให้ถือว่าคืนนี้ทางไม่สะดวกตกลงไหม”

“ตกลง” เขาพยักหน้า ดันทุรังไปก็ไม่ช่วยอะไร

รถบรรทุกเล็กคันหนึ่งจอดอยู่ข้างทาง โซจิจึงลอบสังเกตประตูอยู่หลังรถคันนั้น โนโซมิแงะยีนส์ทั้งตัวเดินตรงไป เมื่อประตูกระจกทางเข้าเปิดออก มองเห็นเธอโค้งคำนับ คงจะทักทายรปภ.ที่รู้จักกัน

โซจิจุดบุหรี่สูบ ดูนาฬิกา ตอนนี้อยู่ห้าทุ่มครึ่ง

เขาล้วงกระเป๋าเสื้อนอก หยิบกล้องถ่ายรูปดิจิทัลตัวเล็กออกมาตรวจสอบแบตเตอรี่กับเมมโมรี่การ์ด แล้วเก็บคืนที่เดิม

เขารู้สึกผิดต่อโนโซมิ ที่เธอยอมทำเรื่องเสี่ยงขนาดนี้เพราะว่ารักโซจิสุดหัวใจ และคิดเรื่องอนาคตตัวเองเช่นกัน เธอคงจะคิดว่า ถ้าได้แต่งงานกับวิศวกรบริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า ชีวิตก็ไม่มีปัญหา

โซจิเองก็ทรมานใจที่ต้องล้อเล่นกับความรู้สึกเธอ แต่ไม่มีทางเลือกอื่น คนธรรมดาตัวเล็กๆ อย่างเขา จะทำเรื่องบ้าบิ่นแบบนี้ได้ก็ต้องหวังพึ่งโอกาสตรงหน้า ซึ่งเปรียบได้กับใบแมงมุมเส้นบางๆ เท่านั้น และโนโซมิเป็นใบแมงมุมเส้นนั้น

เขาเคยคิดจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้โนโซมิฟังและขอความร่วมมือเมื่อนึกถึงความรักของเธอที่มีต่อเขาอย่างลึกซึ้ง เธอยอมปฏิเสธไม่ลง แต่อีกใจหนึ่งกลับคิดว่ามันเป็นคนละเรื่องกัน ในเมื่อเธอรักเขา ก็มีโอกาสดูงที่จะปฏิเสธความช่วยเหลือ และที่สำคัญกว่านั้น เธอไม่อยากติดร่างแหถ้าเกิดยอมช่วยแล้วถูกจับได้ ก็จะถูกตราหน้าว่าเป็นอาชญากร หรือต่อให้แผนการสำเร็จ ผลที่ตามมาย่อมทำให้เธอเป็นทุกข์ไปชั่วชีวิต

โซจิบอกตัวเองใหม่ว่า ต้องทำให้สำเร็จด้วยตัวคนเดียวร้อย

เปอร์เซ็นต์ จากนั้นจะหายไปจากชีวิตโนโซมิ ต่อให้ตำรวจสืบมาถึงตัวเขาก็ต้องทำให้เห็นชัดว่า เธอแค่ถูกหลอกใช้

เขาดูนาฬิกา โนโซมิเข้าโรงพยาบาลไปหกนาทที่แล้ว เขาดับบุหรี่กับพื้นแล้วเก็บก้นกรองใส่กระเป๋

ประตูเข้าออกตอนกลางคืนมีดสลัว เมื่อเดินผ่านเข้าไปแล้วจะเจอช่องติดตอสื่อสารอยู่ด้านซ้าย ด้านหลังมีคนอยู่ ถ้าแค่เข้าออกธรรมดา รปภ.จะไม่ทักถาม โซจิเคยเดินผ่านทางเข้าออกนี้หลายครั้ง เพื่อมาส่องข้างในโรงพยาบาลตอนกลางคืน แต่ไม่เคยเล่าให้โนโซมิฟัง

โซจิลอดผ่านประตูเข้าไปข้างใน ก้าวไปตามทางเดินมืดสลัว แผนผังที่นี้อยู่ในหัวเขาแล้ว ระหว่างทางเดินไปห้องรพพบแพทย์ มีบันไดลงไปยังใต้ดินซึ่งเป็นโรงอาหารพนักงาน เดินลึกเข้าไปอีกจะเป็นห้องเครื่อง

เขาหย่อนก้นนั่งเก้าอี้ในห้องรพพบแพทย์ ไม่มีใครอยู่เลย ทั้งอาคารกลับสู่ความเงียบสงบ คืนนี้คงไม่มีผู้ป่วยฉุกเฉิน

ไม่กี่นาทีต่อมา ได้ยินเสียงฝีเท้า โนโซมิสวมเครื่องแบบโผล่มาจากทางเดินสลัว ดูเป็นผู้ใหญ่กว่าตอนแต่งชุดลาลองเยอะเลย หน้าตาขึงขังด้วย

“โอเคหรือเปล่า” โซจิถาม

“ไม่ค่อยโอเคหรอก แต่ถ้าเป็นตอนนี้ยังพอไหว ไม่มีการผ่าตัดใดๆ และที่แผนกห้องผ่าตัดก็ไม่มีใครอยู่ ตามฉันมาสิ”

โนโซมิพูดเบาๆ หมุนตัวกลับแล้วก้าวฉับๆ โซจิตามหลังเธอไป

โนโซมิเข้าลิฟต์ กดปุ่มชั้นสามแล้วสูดหายใจลึกๆ

“มีเวลาหรือ”

โซจิถาม เธอเอียงคอ

“ห้านาที เดียวต้องรีบกลับไปโรงพยาบาล”

“ผมอยู่คนเดียวได้”

“ไม่ได้” โนโซมิตวาด “ถ้าเกิดมีใครเห็นเข้าแล้วฉันอยู่ด้วย ยังพอหาทางหลบเกลื่อนได้ แต่ถ้าโซจิอยู่คนเดียว จะพูดเอาตัวรอดไม่ได้ ดีไม่ดี

อาจโดนแจ้งความ”

โซจิพยักหน้า ตระหนักอีกครั้งว่าตัวเองเป็นคนขอให้ทำเรื่องเสียง
อันตราย

เมื่อลิฟต์จอดชั้นสาม โนโซมิออกมาสังเกตการณ์ทางเดินก่อน แล้ว
กวักมือเรียกเบาๆ เบื้องหน้ามีประตูบานใหญ่ติดป้ายว่า ทางส่งผู้ป่วย
เข้าแผนกห้องผ่าตัด

โนโซมิเดินเลยไปหยุดตรงหน้าประตูธรรมดา

“รอดตรงนี้แป๊บหนึ่งนะ ถ้ามีใครมา ให้กลับไปโงะลิฟต์”

“ตกลง”

เธอเปิดประตูเข้าไปข้างใน โซจิมองไปรอบๆ ข้างหน้าทางที่เดินมา
เมื่อมีห้องพยาบาลเปิดไฟอยู่ แต่ไม่ได้ยินเสียงพูดคุยกัน

โนโซมิเปิดประตู โผล่หน้าออกมา “เข้ามาได้เลย”

โซจิลอดตัวผ่านประตูเข้ามาข้างในอย่างรวดเร็ว เบื้องหน้ามีพื้นที่
ถอดรองเท้า ข้างๆ เป็นตู้เก็บรองเท้า

“ถอดรองเท้าตรงนั้นก่อน”

“ที่นี่คือห้องผ่าตัดหรือ”

“ไม่ใช่หรอก เร็วๆ เข้า”

โนโซมิเปิดประตูที่มีป้ายเขียนว่าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วเข้าไป
ข้างในหยิบชุดสีเขียวในห่อพลาสติกออกมา มีกระดาษเขียนว่า สำหรับ
ผู้สังเกตการณ์

“เปลี่ยนเป็นชุดนี้ ใส่หน้ากากและสวมหมวกด้วยนะ แต่งตัวให้
เรียบร้อย ระวังอย่าให้ผมเล็บออกมา” เธอพูดพลางสวมทับชุดแบบ
เดียวกันและใส่หน้ากากอนามัย

“ต้องจัดเต็มถึงขนาดนี้เลยหรือ แค่อูแป๊บเดียวเอง”

โนโซมิกำลังสวมหมวก เหลือบมองเขม็ง

“เชื้อโรคที่ติดตัวโซจิมาอาจแพร่กระจายในช่วงเวลาแป๊บเดียวก็ได้”

ถัดไปจากตรงนี้จะทำผมร่วงไม่ได้เลยสักเส้น หากมีผมร่วง ก็จะเป็นปัญหาใหญ่ ถ้าบนันนัก ฉันจะไม่พาไปต่อนะ”

โซจิไม่กล้าได้เถียง โนโซมิมองด้วยสายตาของพยาบาล

ขณะที่เขาเปลี่ยนชุด โนโซมิเดินไปที่มุมห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ตรงนั้นก็มีประตูบานหนึ่ง เธอหยิบรองเท้าแตะยางสองคู่ตรงหน้าประตูออกมา

“สวมนี้สิ”

โซจิทำตามเจียบๆ ตัดสินใจแล้วว่า จะเลิกขัดขืนเธอ

โนโซมิก็สวมรองเท้าแตะ ไปยืนอยู่หน้าประตู ประตูเปิดออกเจียบๆ

“ประตูอัตโนมัติ” โซจิพูด

“ถ้าจับกันทุกคน เชื้อโรคก็ติดที่ประตูกับลูกบิดนะสิ”

“อย่างนี้เอง” ต้องจำเรื่องนี้เอาไว้ เขาคิด

“ถัดจากนี้ไปจะเป็นเขตสะอาดแผนกห้องผ่าตัด ห้ามแตะต้องอะไรเด็ดขาด”

“เข้าใจแล้ว”

โซจิสวมรองเท้าแตะยางก้าวเดิน ทั้งที่ไม่ได้ไปผ่าตัด แต่ก็ตื่นเต้นมาก ขณะที่โนโซมิเตือนว่า ถ้าโดนจับได้ต้องขวยแค้นๆ เขาเริ่มรับรู้ว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สุดๆ

ด้านนอกประตูเป็นโถงทางเดินกว้าง ห้องผ่าตัดเรียงรายหันหน้าเข้าหาทางเดิน บรรยากาศกลับคืนสู่ความเจียบสงบ ได้ยินเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศเบาๆ

“ดูห้องผ่าตัดไหนก็ได้หรือ” โนโซมิถาม

“ไม่ ห้องผ่าตัดแผนกศัลยกรรมหัวใจและหลอดเลือด”

“งั้นทางนี้” โนโซมิเดินไปสู่ทางเดิน

“แต่ละห้องแตกต่างกันตามรายละเอียดการผ่าตัดหรือ”

“แน่นอน อุปกรณ์ในห้องก็ต่างกัน ระดับความสะอาดก็ต่างกันเล็กน้อย แผนกศัลยกรรมหัวใจอยู่ในระดับสูงสุด”

โนโซมิหยุดอยู่หน้าประตูสุดท้าย
“ที่นี่หรือ”

โซจิถาม โนโซมิพยักหน้าเงิบๆ หลบมองพื้นแล้วยื่นปลายเท้าเข้าไปในช่องสี่เหลี่ยมบนผนัง เธอทำท่าเหมือนเหยียบอะไรบางอย่าง ประตูตรงหน้าพลันเปิดออกเงิบๆ ตรงนั้นคงมีสวิตช์เปิดประตูด้วยเท้า เป็นกลไกที่ไม่ต้องใช้มือเปิดปิดประตูเลย นี่ก็คงเป็นมาตรการป้องกันเชื้อโรค

โนโซมิเข้าไปข้างในแล้วเหลียวมาส่งสายตาให้โซจิ เขาก็ก้าวตามเข้าไป

สิ่งที่สะดุดตาเป็นอย่างแรกคือโคมไฟผ้าตัด ใต้โคมไฟมีเตียงผ้าตัดหุ้มเบาะทั้งตัว และบนเบาะมี โคมชิ้นเล็กๆ เป็นรูปทรงต่างๆ โคมที่มีรูปทรงคล้ายโดนัทของเขาไว้ใช้หนุนท้ายทอย

อุปกรณ์ที่วางอยู่ข้างหัวเตียงคือเครื่องดมยาสลบ โซจิรู้จักเพราะหาข้อมูลล่วงหน้ามาบ้างแล้ว ข้างๆ มีรถเข็นติดลิ้นชักเล็กๆ หลายชั้น เขาเดาว่าน่าจะเป็นที่เก็บอุปกรณ์เกี่ยวกับยาสลบ ข้างหน้าเครื่องดมยาสลบมีจอมอนิเตอร์ แต่ไม่รู้ว่าเขาไว้ดูอะไร

บนผนังใกล้เครื่องดมยาสลบติดตั้งระบบท่อ สายสีสายที่ต่อออกมาจากตรงนั้นมีรูปทรงและสีล้นต่างกันเล็กน้อย โซจิเตรียมหาข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งนี้ไว้แล้ว ออกซิเจนจะออกมาจากสายสีเขียว สายสีน้ำเงินสำหรับแก๊สหัวเราะเพื่อใช้เป็นยาสลบ สายสีเหลืองเป็นสายอากาศ และสายสีดำสำหรับดูดสารคัดหลั่ง เวลาผ่าตัดจะต่อท่อกับสายเหล่านี้ตามจุดมุ่งหมาย

โซจิกวาดสายตาซ้ำๆ เห็นอุปกรณ์ต่างๆ ที่จำเป็นต่อการผ่าตัด เช่น มีดไฟฟ้า รถเข็นเครื่องมือผ่าตัด ถึงขยะท่าเหยียบ เครื่องดูดสารคัดหลั่ง เขาหาข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้แล้วเช่นกัน

เขาชะงักสายตา เพราะเห็นเครื่องช่วยพุงการทำงานของหัวใจและปอด ตอนนั้นสายไฟถูกดึงออกจากเต้ารับ แต่เวลาที่ต้องใช้เครื่องนี้ในการผ่าตัด จะเสียบสายไฟกับเต้ารับของเครื่องสำรองไฟซึ่งติดตั้งอยู่ที่ผนัง

โซจิหยิบกล้องถ่ายรูปดิจิทัลซึ่งซ่อนไว้ใต้ชุดออกมา และรีบกดถ่าย ทันใดนั้นโนโซมิที่อยู่ข้างๆ ส่งสายตาดำทมิ แต่เขาแสร้งทำเป็นไม่เห็นและกดถ่ายรัวๆ เธอไม่ว่าอะไร แต่ภายใต้หน้ากากต้องกัดริมฝีปากอยู่แน่นๆ

โนโซมิเห็นเขาถ่ายรูปแล้วขึ้นไปประตู เพื่อบอกว่าได้เวลาไปแล้ว

ตอนจะออกจากห้อง เธอใช้เท้ากดสวิตช์เหมือนเดิม ทันทีที่ออกจากห้อง เธอส่ายหน้าน้อยๆ

“ไม่เห็นบอกกันเลยว่าจะเอากล้องถ่ายรูปเข้ามา”

“ผมไม่ได้บอกหรือ”

“ไม่ต้องมาเจอ รู้ไหมว่ามาตรการป้องกันเชื้อโรคมีไว้ทำไม เพราะกล้องถ่ายรูปที่ใช้มือสกปรกจับ มีเชื้อโรคเต็มไปหมด เดี่ยวเชื้อโรคก็แพร่กระจายไปทั่วห้องหรอก”

“ขอโทษ ผมไม่ทันคิด”

เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เร็วๆ เข้าเถอะ พอแล้วใช่ไหม”

“อ้อ พอแล้ว”

ทั้งสองย้อนกลับไปทางเดิม เข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ถอดรองเท้าแตะกับชุดสำหรับผู้สังเกตการณ์ ถอดหมวกกับหน้ากากด้วย โนโซมิรวบรวมทั้งหมดโยนลงกล่องข้างๆ

โซจิออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าและกำลังสวมรองเท้า ส่วนโนโซมิเปิดประตูออกไปก่อน ลอบสังเกตข้างนอกแล้วหลุดปากว่า “ช่วยแล้ว...”

“มีอะไรหรือ”

“อย่าสงสัยเลย” เธอถลันออกไปแล้วปิดประตูอย่างแรง

โซจิเอานูแขนประตู ได้ยินเสียงผู้หญิง

“มาซะ อยู่ตรงนั้นหรือ ทำอะไรอยู่”

“อู๊ย ขอโทษค่ะ ฉันทำของหาย คิดว่าน่าจะทำตกไว้แถวนี้ เลยมาลองหาค่ะ”

“ท่าของหายหรือ”

“ตุ้มหูคะ เมื่อวันก่อนตอนเซ็นผู้ป่วยผ่าตัดฉุกเฉินมาถึงทางส่ง
น่าจะทำตกไว้ที่ห้องโถงผ่าตัด...”

“ตุ้มหูหรือ เจอไหม”

“ไม่เจอค่ะ...”

“ก็ไม่น่าเจอหรอก เพราะตรวจสอบห้องโถงผ่าตัดทุกวัน ปกติเขา
ห้ามใส่ตุ้มหูอยู่แล้ว โรงพยาบาลไม่ใช่สถานที่ท่องเที่ยวนะ”

“ขอโทษค่ะ”

โซจินึกภาพโนโซมิโค้งคำนับ อีกฝ่ายคงเป็นพยาบาลรุ่นพี่ โนโซมิ
คงหาทางป้องกันไม่ให้รุ่นพี่เปิดประตูบานนี้ โซจิเหงื่อออกกรกแล้ว

พยาบาลรุ่นพี่บ่นต่ออีกเล็กน้อย แล้วเสียงพูดก็เงียบไป ไม่ช้าประตู
เปิดออก โนโซมิตีหน้าเครียด “ตอนนี้ทางสะดวกแล้ว”

โซจิรีบออกมาข้างนอก โถงทางเดินไม่มีใครอยู่ เขาตรงไปที่โถงลิฟต์
หัวใจเต้นเร็ว ชักอยากสูบบุหรี่

เมื่อไปถึงหน้าลิฟต์ เขามองหน้าโนโซมิแล้วถอนหายใจพรีด

“รุ่นพี่ไม่ได้สงสัยใช่ไหม”

“อ้อ สบายมาก” โนโซมียิ้ม แต่หน้ายังซีด

ลิฟต์มาแล้ว ประตูเปิดออกช้าๆ แต่ว่าข้างในมีคนอยู่ หญิงสาวสวม
ชุดกาวัน น่าจะเป็นแพทย์ เธอเห็นโนโซมิแล้วอุทานอ้าปากหวิว โซจิแทบ
หยุดหายใจ รู้ทันทีเลยว่าเธอรู้จักโนโซมิ

“โนโซมิ วันนี้เข้าเวรดึกหรือ” หมอสาวทักทายโนโซมิด้วยรอยยิ้ม

ห้ามเบือนหน้าหนีเด็ดขาดโซจิตัดสินใจฉับพลัน ซึ่งต้องพยายามสุด
ความสามารถ เขาชะงักฝีเท้าราวกับถูกโนโซมิล็อกไว้ ถ้าเขาทำหน้าไม่รู้
ไม่ชี้เข้าลิฟต์ไป หมอสาวอาจไม่ได้ใส่ใจเขาเป็นพิเศษ คนที่มาเยี่ยมไข้
กลางดึกและเดินตามโถงทางเดินก็มีไม่น้อย แต่การชะงักฝีเท้าต้องทำให้

หมอสาวสงสัยว่าเขาทำอะไรเกี่ยวข้องกับโนโซมิแน่ๆ เสียใจก็สายไปแล้ว

“คะ กำลังจะเข้าเวร คุณหมอยังมีงานอะไรหรือคะ”

“อ้อ มีเรื่องอยากตรวจสอบนิดหน่อย เลยกลับมา” หมอสาวชำเลื่องมองโซจิ แสดงสีหน้าสงสัยใคร่รู้

“อ๊ะ...เขามาเยี่ยมคนในครอบครัวคะ แต่มาผิดชั้น ฉันเลยจะพาไปคะ”

“จันหรือ สวัสดิ์คะ” หมอสาวโค้งให้โซจิ เขาก็ผงกศีรษะให้

หลังจากหมอสาวไปแล้ว โซจิขึ้นลิฟต์กับโนโซมิ

“เกือบไปแล้ว คุณหมอคนนั้นอยู่แผนกศัลยกรรมหัวใจและหลอดเลือด ถ้าหล่อนมาเจอตอนที่เราแอบดูห้องผ่าตัด พุดแก้ต่างไม่ได้แน่ๆ” โนโซมิกลอกตาตลบหนึ่ง

“แผนกหัวใจหรือ ยังสาวอยู่เลยนะ”

เขาเคยอ่านเจอมาว่าคนที่จะเป็นศัลยแพทย์หัวใจและหลอดเลือดได้ จะต้องมีการประสบการณ์หลายปี

“หล่อนเป็นแพทย์ฝึกหัด เพิ่งมาอยู่โรงพยาบาลนี้ไม่นาน”

“แพทย์ฝึกหัดหรือ...”

“หน้าสดยังสวยเลยโซโหม”

“นั่นสิ” โซจิพยักหน้า ทั้งที่เห็นหน้าหมอสาวไม่ถนัด

“แต่ดูเหมือนหล่อนไม่สนใจผู้ชายนะ มุ่งมั่นจะเป็นหมออย่างเดียว”

โนโซมิกลับมาเป็นคนช่างพูดเหมือนเดิม คงหายเครียดแล้ว

ลิฟต์มาถึงชั้นหนึ่งแล้ว โนโซมิไม่ออกมา กดปุ่ม ‘เปิด’ คงจะชั้นลิฟต์กลับไปชั้นสามเลย

“โนโซมิ ขอบใจนะ ช่วยได้มากเลย”

“ถ้าสิ่งที่ฉันทำเป็นประโยชน์ก็ดีใจแล้ว”

“ขอบคุณจากใจ” คำพูดนั้นไม่ได้ไปดมดเท็จ เขาจุมพิตริมฝีปาก

โนโซมิ

6

โรงงานเดินกลับสู่ความเจ็บสงบ ค่อยยังชั่ว ยูกิยกมือลูบอก
บรรยาการตรงโรงงานเดินต่างจากตอนที่ผู้ป่วยในเกิดอาการผิดปกติ ตั้งแต่
มาเป็นแพทย์ฝึกหัด เธอเริ่มแยกแยะความต่างต่างนั้นได้แล้ว และถ้ามีเรื่อง
อะไรเกิดขึ้น มาซะ โนโซมิคงดีหน้าเครียดกว่านี้

ทว่าคำอธิบายของหล่อนเกี่ยวกับผู้ชายที่อยู่ด้วยกันฟังดูทะแม่ง คน
ที่มาเยี่ยมครอบครัว ปกติแล้วจะไม่มีใครจำขึ้นผิด อีกอย่างจังหวะที่ประทุ
ลิฟต์เปิด ทั้งสองยืนหันหน้าเข้าหากัน คล้ายเพิ่งคุยอะไรกัน

เขาน่าจะรู้จักโนโซมิ ยูกิเดา แต่ไม่ได้หาคำตอบ ถึงเป็นอย่างนั้นก็
ไม่ใช่เรื่องสำคัญ เพราะไม่เกี่ยวข้องกับตน

ยูกิชะโงกมองห้องไอซียู ไม่น่ามีอะไรผิดปกติ โมโตมิยะและ
ยามาอุจิไม่อยู่ คงไม่มีผ่าตัดฉุกเฉิน ถ้ามีจริงๆ ต่อให้กำลังกินข้าวอยู่กับ
ศาสตราจารย์ก็คงโดนเรียกตัว

อย่างไรก็ตาม ยูกิยังไม่อยากรีบกลับ เริ่มสะสางงานเอกสารการ
จ่ายยาให้ผู้ป่วยที่ผ่าตัดเมื่อวาน โอกาสได้กลับบ้านเร็วช่วงเที่ยงคืนเศษมี
ไม่บ่อยนัก แต่คืนนี้ไม่อยากใช้เวลายาวนานในห้องพักแคบๆ รู้ดีว่ากลับไป
ตอนนั้นก็นอนไม่หลับอยู่ดี ต้องนอนมองเพดานปรือเบื่อ พลางกลุ้มใจ
เรื่องที่คิดไม่ตก คิดฟุ้งซ่านไปเรื่อย ทำใจเป็นกลางไม่ได้ และอารมณ์
เตลิดไปไกลแน่ๆ

ใช่ คิดไม่ตก

เรื่องที่คุยกับยูริอะะมุคซึขึ้นมาในหัว หล่อนเงินอายเล็กน้อย น่าเสียด
ว่าวุ่นใจยังแหวในหู แม่จะแต่งงานใหม่

แน่นอน ยูกิหัวโนไหว ตื่นตระหนกจนแทบจะลุกหนี แต่วินาทีต่อมา

เธอพูดเสียงเรียบแม้แต่ตัวเองยังแปลกใจ

“นั่นหรือคะ ก็ดีนี่คะ ดีเลย”

ยูริเอะทำหน้าเหวอ

“แค่นั้นเองหรือ”

“จะให้หนูพูดอะไรอีกล่ะ อ้อ ต้องแสดงความยินดี”

ตัวเองยังรู้สึกเลยว่า เป็นคำพูดเหน็บแนม

ทว่ายูริเอะไม่ได้ขมวดคิ้วไม่พอใจ ใบหน้าหล่อนแดงเล็กน้อย คงไม่ใช่แค่เพราะฤทธิ์ไวน์

“มีอะไรจะถามไหม” ยูริเอะถาม

ยูกิส่ายหน้า

“หนูไม่มีอะไรจะถามค่ะ รู้อยู่แล้วว่าแม่จะแต่งกับใคร”

ยูริเอะตะลึงงัน พยักหน้าน้อยๆ

“ก็ดีแล้วนี่คะ หนูไม่มีอะไรจะพูดหรอก แม่ตัดสินใจได้เลย นั่นมันชีวิตแม่ และแม่จะได้เริ่มต้นใหม่ด้วย”

“นั่นสิ... เริ่มต้นใหม่เนอะ”

“ดื่มให้กับการเริ่มต้นใหม่กันเถอะค่ะ” ยูกิชูแก้วน้ำพลางรำพึงในใจว่า แต่ไม่ใช่การเริ่มต้นใหม่ของฉัน

นึกถึงบทสนทนาแล้วเกลียดชังตัวเอง เสียใจว่าตอบแบบนั้นไปทำไม ถ้าไม่พอใจ บอกไปตรงๆ ก็ได้ ที่ไม่กล้าพูดเพราะว่า ถ้าโดนถามเหตุผล จะอธิบายได้ไม่ชัดเจน

หนูสงสัยคุณสองคน ยูกิพูดแบบนั้นไม่ได้ แม้ทำที่ผ่านมาจะแสดงออกให้ทั้งสองเห็นอยู่แล้ว

ใบหน้าพ่อซ้อนทับผู้ปวยที่นอนบนเตียงในห้องไอซียู สีหน้าพ่อก่อนผ่าตัดดูดีกว่าผู้ปวยคนนี้ ปกติแล้วคงไม่มีใครคิดว่าเขาปวย

ทว่าพ่อเสียไปแล้ว พ่อบอกว่าใช้ชีวิตแบบเท่าๆ กันเถอะ แต่คืนวันรุ่งขึ้นกลับนอนนิ่งไม่หายใจมีไอน์เย็นห่อหุ้มร่าง

“อะไรกันเนี่ย หมายความว่ายังไง ถ้ารู้ว่าเป็นแบบนี้ ไม่น่าผ่าตัดเลย” เสียงลุงดังแว่วในหูยูกิ

ตอนนั้นพ่อเพิ่งเสียชีวิตแรก พอยูริอะเล่าเรื่องให้ฟัง ลุงโมโหทันที

“แต่ถ้าไม่ผ่าตัด มันอาจจะแตกนะคะ...”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ มันยังไม่แน่ไม่ใช่หรือ อาจจะไม่ได้แตกก็ได้”

“ไม่คะ สักวันนึงต้องแตกอยู่แล้ว”

“แต่ถ้าผ่าตัดแล้วไม่สำเร็จ ก็ไม่เหลืออะไรเลยนะ”

“เศษของเราเป็นการผ่าตัดที่ยากมากเลยคะ...คุณหมออธิบายให้ฟังก่อนแล้ว”

“ต่อให้ไม่สำเร็จก็ห้ามปรักปากบ่นเพราะมันยากขึ้นหรือ ทะแ่งๆ นะ ฟังไม่ขึ้น ยูริอะ เธอทำใจเก่งนะ ฉันมาหาเขาก่อนผ่าตัดสามวัน เขายังแข็งแรงและสัญญาว่า ถ้าออกจากโรงพยาบาล จะไปตกปลาด้วยกัน แต่สามวันต่อมา เขากลับตาย ปกติแล้วมันเป็นไปไม่ได้หรอก” ลุงถ่มน้ำลาย
กรณีของเค็นซุเกะ พบหลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองตรงตำแหน่งที่อันตรายมาก เป็นจุดที่หลอดเลือดสำคัญแตกแขนง ซ้ำตอนเปิดหน้าอกส่วนใหญ่มีพังผืดเกาะ

อย่างที่ญาติๆ บอก เรื่องนี้เป็นความผิดพลาดของหมอ แม้แต่เด็กม.ต้นอย่างยูกิยังคิดได้เลย ต่อให้การผ่าตัดยากสักแค่ไหน หมอก็ต้องทำจนสำเร็จสิ จึงได้รับเงินทองมากมาย ผู้คนไม่น้อยพากันยกย่องและขอบคุณ

ญาติบางคนแนะนำว่า ฟังดีกว่า แต่ยูริอะยังไม่มีท่าทีแน่ชัด อ้างว่าเค็นซุเกะรับเรื่องนี้ได้

ยูกิก็นั่งดูหงุดหงิดกับท่าทีของแม่

ความเศร้าเสียใจที่สูญเสียพ่อไม่อาจเลือนหายง่ายๆ แต่ก็ได้สติว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาร้องไห้ เพราะยูริอะเริ่มออกไปทำงานแล้ว เป็นงานแต่งชุดกิโมโนในร้านเสริมสวยของโรงแรม ยูกิไม่เคยรู้เลยว่าแม่มีความสามารถพิเศษแบบนั้น และเพิ่งรู้ว่า ก่อนแต่งงานกับพ่อ แม่เคยทำงานในแผนกขาย

ผ้าตัดกิโมโนในห้างสรรพสินค้า

แม้ยูริเอะมีรายได้ไม่มาก แต่เคนซุเกะทำประกันชีวิตไว้หลายฉบับ ถ้าไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย สองแม่ลูกก็ใช้ชีวิตต่อไปได้ พอเลิกเรียนกลับมา ยูกิอ้างว้างเพราะไม่มีใครอยู่บ้าน แต่พอคิดว่าแม่ยอมลำบากเพื่อตน จึงซาบซึ้งพระคุณและหันมาช่วยงานบ้าน ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยแตะ

วิธีชีวิตใหม่ของแม่สอนให้ยูกิรู้จักเตรียมใจและเข้มแข็ง เธอพยายาม สกัดความอ่อนแอที่เกิดขึ้นในใจด้วยการใช้ชีวิตอย่างบ้าระห่ำ

เวลาหลายเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว สาเหตุการเสียชีวิตของเคนซุเกะ ยังไม่กระจ่าง แต่บรรดาญาติๆ ไม่ได้ว่าอะไรแล้ว เรื่องราวจบลงที่ว้า หลอดเลือดแดงใหญ่โป่งพองใกล้จะแตก เกิดแตกระหว่างผ่าตัด

คืนหนึ่ง ขณะยูกิกำลังเตรียมอาหารเย็น โทรศัพท์บ้านดังขึ้น ยูริเอะ โทร.มาบอกว่าจะกลับดึก กินข้าวไปก่อนเลย แม่คงกินข้าวข้างนอก ก่อนกลับ

ยูกิตั้งใจจะทำข้าวอบธัญพืช เพราะเป็นของโปรดแม่ แต่พอวางสาย ก็หมดกำลังใจจะทำ วางวัตถุดิบทิ้งไว้อย่างนั้น แล้วไปนอนเอกเขนก บนโซฟาจนเผลอหลับไป รู้สึกตัวอีกทีตอนที่เข้มนาฬิกาบอกเวลาเกือบ สี่ทุ่ม แม่ยังไม่กลับ

เด็กสาวรู้สึกหิว แต่ไม่มีอารมณ์จะทำข้าวอบธัญพืช เธอสวมเสื้อคลุม หยิบกระเป๋าสตางค์ แล้วออกไปข้างนอก ร้านสะดวกซื้ออยู่ไม่ไกล เดินไปห้านาทีถึง

ยูกิซื้อของกินเสร็จ เดินกลับมาถึงข้างๆ แมนชั่น พอดีมองเห็นรถ คันหนึ่งจอดอยู่ข้างทาง เธอดูออกว่าเป็นรถเบนซ์

คนในรถเคลื่อนไหวแล้วประตูเปิดออก ยูกิเห็นคนที่ลงมาแล้วชะงัก นิ่ง เพราะหญิงคนนั้นคือยูริเอะ

เธอมองไปที่เบาะคนขับ คงเพราะประตูเปิดอยู่ โคมไฟเพดานรถ สว่าง จนเห็นหน้าคนในรถรางๆ

ยูกิแทบร้องกรี๊ด ใบหน้าต้องแสงไฟรางๆ เป็นใครไปไม่ได้นอกจาก คุณหมอนิชิโซโนะ เธอหัวน้ตึก เดินไปหลบหลังรถยนต์คันเล็กที่จอดอยู่ข้างๆ

ยูริอะเปิดประตูแล้ว แต่ยังพูดไปยิ้มไป รถเคลื่อนออกไปแล้ว แต่ยืนอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง มองตามหลังจนกว่ารถลับตา ดูคล้ายอาลัยอาวรณ์ ยูกิคิด

ทันทีที่รถลับตา ยูริอะเดินมุ่งหน้าไปที่แมนชั่น ยูกิรีบวิ่งตามหลังไป “แม่คะ”

ยูริอะหยุดก็คล้ายตึกตาหมดลาน แล้วหันมาหายูกิซ้ำๆ การเคลื่อนไหวดูไม่เป็นธรรมชาติ

“ยูกิ...ทำไมมาอยู่ตรงนี้”

“ไปร้านสะดวกซื้อค่ะ” เด็กสาวพูดพลางชูถุงในมือ “ว่าแต่ คนเมื่อกี้...” เธอหันหน้าไปทางที่รถเบนซ์แล่นจากไป “เขาใช่ไหมคะ คุณหมอนิชิโซโนะ”

มุมปากยูริอะกระตุก แต่แล้วผลิยิ้มบางๆ เปิดปากพูดเสียงเรียบ “ใช่ค่ะ”

“ทำไมแม่กลับมามีเรื่องกับเขาล่ะคะ”

“ไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอก เรากลับเข้าบ้านกันก่อนเถอะ อากาศซักจะเย็นๆ แล้ว” ยูริอะว่าแล้วก้าวเดินไปไม่รอคำตอบ

ยูกิก้าวตามหลังแม่ซึ่งเดินจ้ำอ้าวเงียบๆ รู้สึกว่าแผ่นหลังนั้นกำลังปฏิเสธบางอย่าง เธอไม่เคยเดินตามหลังแม่แล้วรู้สึกแบบนี้

พอลบถึงห้อง ยูริอะไปต้มน้ำในครัว วางแก้วน้ำแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยูกิจ้องมองกิริยาของแม่อยู่ข้างโต๊ะกินข้าว

ยูริอะออกมาจากครัว สีหน้ากลัดกลุ้ม

“คือว่า” หล่อนพูดทั้งที่ก้มหน้า “คุณหมอนิชิโซโนะเป็นคนฝากงานนี้ให้แม่ เขาจัดประชุมวิชาการแพทย์ที่โรงแรมนั้นบ่อยๆ เลยมีเส้นสาย”

“จึ้นหรือคะ” ยูกิเพิ่งเคยได้ยิน

“วันนี้คุณหมอมาทำธุระอื่นที่โรงแรม เลยถือโอกาสแวะมาดูแลคุณแม่ด้วย
แม่คิดว่าต้องตอบแทนบุญคุณ จึงอยู่ด้วยกันจนดึกไปหน่อย”

“จึ้นแม่กินข้าวเย็นกับคุณหมอนิชิโซโนะหรือคะ”

“อ้อ” ยูริเอะตอบสั้นๆ

ยูกิหิ้วถุงร้านสะดวกซื้อเข้าไปในครัว นำข้าวกล่องใส่เตาไมโครเวฟ
แล้วกดปุ่ม

“แม่คะ ทำไมคุณหมอนิชิโซโนะฝากงานให้แม่ล่ะ” ยูกิถามพลาง
มองข้าวกล่องหมูนในเตาไมโครเวฟ “ต้องการจะโกหกที่ผัดตัดไม่สำเร็จ
หรือคะ”

ยูริเอะกะพริบตาปริบๆ ทำหน้าเคร่งเครียดเล็กน้อยก่อนตอบว่า
“คงอย่างนั้นมั้ง”

เรื่องทำนองนี้ไม่เคยเกิดขึ้นอีก ยูริเอะกลับบ้านดึกเป็นครั้งคราว แต่
เป็นเพราะเรื่องงานชัดเจน ในกรณีนี้ จะกลับบ้านไม่เคยเกินสามทุ่ม

ทว่ายูริเอะพูดได้ไม่เต็มปากว่าไม่ได้นัดเจอคุณหมอนิชิโซโนะ เธอ
หยุดงานวันจันทร์ เป็นวันธรรมดา ยูกิต้องไปโรงเรียนอยู่แล้ว ระหว่างนั้น
ยูกิไม่มีทางรู้ว่ายูริเอะทำอะไรอยู่

และแล้ววันหนึ่ง ยูกิเจอจากเต็ด

วันนั้นเป็นวันจันทร์ เธอกลับจากโรงเรียนและเจอ นิชิโซโนะที่บ้าน

เขานั่งหลังตรงเหนียวในห้องนั่งเล่น

“สวัสดี” เขายิ้มทักทาย

“พอดีคุณหมอมาทำธุระแถวนี้ เลยแวะมาเยี่ยมจ๊ะ” ยูริเอะพูด
คล้ายแก้ตัว

“หรือคะ” ยูกิพยักหน้า

“จึ้นฉันขอตัวก่อนนะ” นิชิโซโนะลุกขึ้น “เห็นลูกสาวคุณสบายดี ฉัน
ก็โล่งอกไปเปละะนึง”

“ขอบคุณคุณหมอนะคะที่คอยเป็นห่วงเป็นใย” ยูริเอะกล่าวขอบคุณ

“ถ้ามีอะไร ก็บอกมาได้เลยไม่ต้องเกรงใจ ถ้าเป็นเรื่องที่ช่วยได้ ฉันพร้อมช่วยเหลือทุกเรื่อง” นิชิโซโนะว่าแล้วพยักหน้า

ยูริเอะงุดหน้าเงิบๆ ดวงตาคู่นั้นฉายแววไว้วางใจอีกฝ่าย

ยูกิเห็นแล้วสังหรณ์ใจว่า ผู้ชายคนนั้นคงเป็นคนพิเศษสำหรับแม่

เธอไม่เคยนึกเลยว่ายูริเอะจะรักชอบผู้ชายคนไหน แม่เป็นผู้หญิงที่มีชีวิตจิตใจก็จริง แต่เธอปักใจเชื่อไปแล้วว่า แม่ไม่อาจมีความสัมพันธ์ฉันคู่สาวได้อีก

แต่ถ้าลองตรองดู ก็มีความเป็นไปได้พอสมควร ยูริเอะยังสาว ในสายตา ยูกิอาจมองว่าแม่เป็นแค่ป้าแก่ๆ แต่หล่อนก็ยังอยู่ในวัยมีความรักได้ ไม่ใช่เรื่องแปลก

ยูกิไม่อยากคิดเลยว่า แม่จะไปพิศวาสชายอื่น ทั้งที่ความทรงจำเรื่องพ่อยังสดใหม่ ข้าชายคนนั้นยังเป็นหมอกที่ช่วยชีวิตพ่อไม่ได้

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา นิชิโซโนะแวะเวียนมาบ้านฮิมุโระบ่อยๆ และเป็นวันจันทร์ทุกครั้ง ครึ่งถัดมา ทั้งนิชิโซโนะและยูริเอะไม่ได้เอ่ยคำแก้ตัวว่า ‘มาทำธุระแถวนี้’ อีกเลย

ทว่าเขาไม่ได้อยู่นาน ยูกิกลับมาบ้านได้ราวครึ่งชั่วโมง เขาก็ขอตัวกลับ เหมือนเป็นธรรมเนียมไปแล้ว ยูกิเคยบอกยูริเอะว่า “จะให้หนูกลับบ้านช้าหน่อยก็ได้ล่ะคะ คุณหมอนิชิโซโนะจะได้อยู่ต่ออีกนิด”

“ไม่ต้องหรอก” ยูริเอะว่าแล้วส่ายหน้า

“คุณหมอนิชิโซโนะรอยูกินั้นแหละ เขาบอกว่าถ้าไม่เห็นกับตาว่า ยูกิสบายดี การมาที่นี่ก็ไร้ความหมาย ดังนั้นรีบกลับบ้านเหมือนเดิมเถอะ”

“อือฮิ...”

ยูกิรู้สึกว่ายุงยากวุ่นวาย แต่ไม่ได้พูดออกมา

เธอไม่รู้ว่ทั้งสองเจอกันนอกจากวันจันทร์หรือเปล่า พยายามจะไม่คิดเรื่องนั้น เพราะถ้าได้เริ่มคิด จะจินตนาการความสัมพันธ์ของทั้งสอง

เตลิดเปิดเปิง

ยูริอะเล่าให้ฟังว่านิซิโตะโนะเป็นโสด เคยแต่งงานมาแล้ว แต่ภรรยาตายจากไป ไม่รู้ว่ามียูริอะด้วยกันหรือเปล่า

คืนวันผันผ่าน เค็นซุเกะเสียชีวิตไปแล้วหนึ่งปี หลังเสร็จพิธีทำบุญครบรอบวันเสียชีวิต 1 ปี ทุกคนร่วมรับประทานอาหารกัน ลุงพูดเรื่องความเคลงใจต่อโรงพยาบาลอีกครั้ง แต่แทบไม่มีใครเห็นดีเห็นงาม ญาติๆ พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า จะฟื้นฟูหาตะเข็บให้มันได้อะไรขึ้นมา

“ตอนนั้นฉันน่าจะเป็นตัวต้งตัวตีมากกว่านี้ ไม่นึกเลยว่ายูริอะจะยอมถอยง่าย” ลุงบ่นพลางดื่มเหล้าที่ตัวเองริน

ยูกิได้ยินเรื่องนั้นแล้วนึกขึ้นได้ ที่แม่ไม่ยอมก็มีเรื่องกับโรงพยาบาล เพราะตอนนั้นคงมีใจให้คุนหมอนิซิโตะโนะแล้ว คนเราถ้าได้ลองรักใคร ไม่ว่าเขาทำผิดพลาดอะไร ก็ไม่กล้าตำหนิ

ทว่าทันใดนั้น ภาพหนึ่งผุดขึ้นในหัวของยูกิ เป็นช่วงที่เค็นซุเกะเริ่มป่วยได้สักพัก เธอเห็นยูริอะกับนิซิโตะโนะอยู่ด้วยกันที่ร้านกาแฟแถวบ้าน นั่นหมายความว่าอะไร

ตอนนั้นเธอแค่คิดว่าทั้งสองคงคุยกันเรื่องอาการป่วยของเค็นซุเกะ ถ้าเช่นนั้น ปกติแล้วต้องคุยกันที่โรงพยาบาลสิ ทำไมเป็นร้านกาแฟ

ความคิดอับม่งคลดค่อยๆ ผุดขึ้นในหัวยูกิ มันเป็นจินตนาการดำซ้ำ และโหดร้ายเหลือเกิน พยายามไม่คิด แต่ความสงสัยเกาะกุมใจเธอและลุกลามเกินควบคุม

สมมติว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างยูริอะกับนิซิโตะโนะเริ่มขึ้นก่อนเค็นซุเกะผ่าตัดล่ะ ไม่ต้องบอกก็รู้นั่นเป็นการนอกใจ ถ้าปล่อยไปแบบนั้น ทั้งคู่จะไม่มีทางได้ลงเอยกัน

แต่สามีของยูริอะล้มป่วยอยู่ และคนที่ลงมือผ่าตัดคือนิซิโตะโนะ โยเฮ ใครๆ ก็ยอมรับว่าเป็นการผ่าตัดที่ยากมาก

ถ้าผ่าตัดสำเร็จ เค็นซุเกะจะฟื้นตัว ได้ออกจากโรงพยาบาล และกลับไปใช้ชีวิตปกติ เท่ากับว่าเขาต้องอยู่กับยูริอะฉันสามีภรรยาต่อไป คุณหมอนิชิโซะต้องการให้เป็นแบบนี้ฉันหรือ เขาอยากให้อูริอะเป็นภรรยาคนอื่นต่อไปฉันหรือ

ชีวิตของเค็นซุเกะอยู่ในกำมือของคุณหมอนิชิโซะนะ แม้ช่วยชีวิตคนไข้ไม่ได้ การผ่าตัดจะจบอยู่แค่คำว่า ‘มันยาก’ เป็นกรณีที่อธิบายที่หลังได้ อย่างไรก็ตาม เขาพยายามสุดความสามารถแล้ว

มันไม่ใช่เรื่องที่ปรึกษาใครได้ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นผลผลิตจากจินตนาการ ทว่าเป็นตะกอนสีดำในก้นบึ้งจิตใจยูกิ แม้เวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนก็ไม่จางหาย มีแต่จะหนักอึ้งอยู่ในใจเธอ

“ฉันจะเป็นหมอ”

เธอเปล่งคำนั้นออกมาตอนเรียนอยู่ชั้นม.สาม ช่วงฤดูใบไม้ร่วง หลังเจอนางทางเดียวที่จะขจัดข้อสงสัยเตลิดไปไกล

7

โซจิเรียงรูปถ่ายซึ่งพรี้นท์ขนาด A4 ไว้บนโต๊ะในห้องผ่าตัด แล้วจุดบุหรี่สูบ

แฟ้มแคตตาล็อกเครื่องมือแพทย์วางอยู่ข้างๆ เขาหยิบขึ้นมาพลิกเปิด

เครื่องดูดสารคัดหลั่ง มีดไฟฟ้า กล้องจุลทรรศน์สำหรับผ่าตัด เครื่องดมยาสลบ และเครื่องช่วยพุงการทำงานของหัวใจและปอด เขาพยายามศึกษารายละเอียดเครื่องมือแต่ละอย่างซึ่งเรียงรายอยู่ที่นั่น โดย

หน้าที่กับนาทีชีวิต 使命と魂のリミット

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

ดนูรัตน์ พงษ์บุรพา แปล

SHIMEI TO TAMASHII NO LIMIT by Keigo Higashino

All right reserved

Copyright © Keigo Higashino 2006

Originally Published in Japan by SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd.

Thai translation rights arranged with SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0336-2

เคโงะ, ฮิงาชิโนะ.

หน้าที่กับนาทีชีวิต.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2564.

328 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ดนูรัตน์ พงษ์บุรพา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0336-2

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวระประ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ชลภา เจริญวิริยะกุล

รุจี บุญยมาลิก

KINGKONG BANGKOK

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัศคนัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

เว็บไซต์
กระดานถือนสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเทโตะ จุ๋ๆ ได้รับจดหมายชื่อว่า
'ถ้าไม่เปิดเผยความผิดพลาดทางการแพทย์ จะทำลายโรงพยาบาล'

ศาสตราจารย์นิชิโซโนะ ศัลยแพทย์มือทอง
ของแผนกศัลยกรรมหัวใจและหลอดเลือดยืนยันว่า

"โรงพยาบาลแห่งนี้ไม่เคยปิดบังความผิดพลาดทางการแพทย์"

ทว่า ฮิรุโระ ยูกิ แพทย์ฝึกหัดไม่อาจเชื่อคำพูดนั้น
เพราะแคลงใจว่าที่พ่อของหล่อนเสียชีวิตในการผ่าตัด
เป็นเจตนาของนิชิโซโนะ...

วันนั้นเกิดอะไรขึ้นในห้องผ่าตัด และวันนี้จะมีอะไรเกิดขึ้น
วิกฤตร้ายที่ไม่มีใครรู้ กำลังจุ๋โจมโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งนี้

ทดลองอ่าน

@booktime

